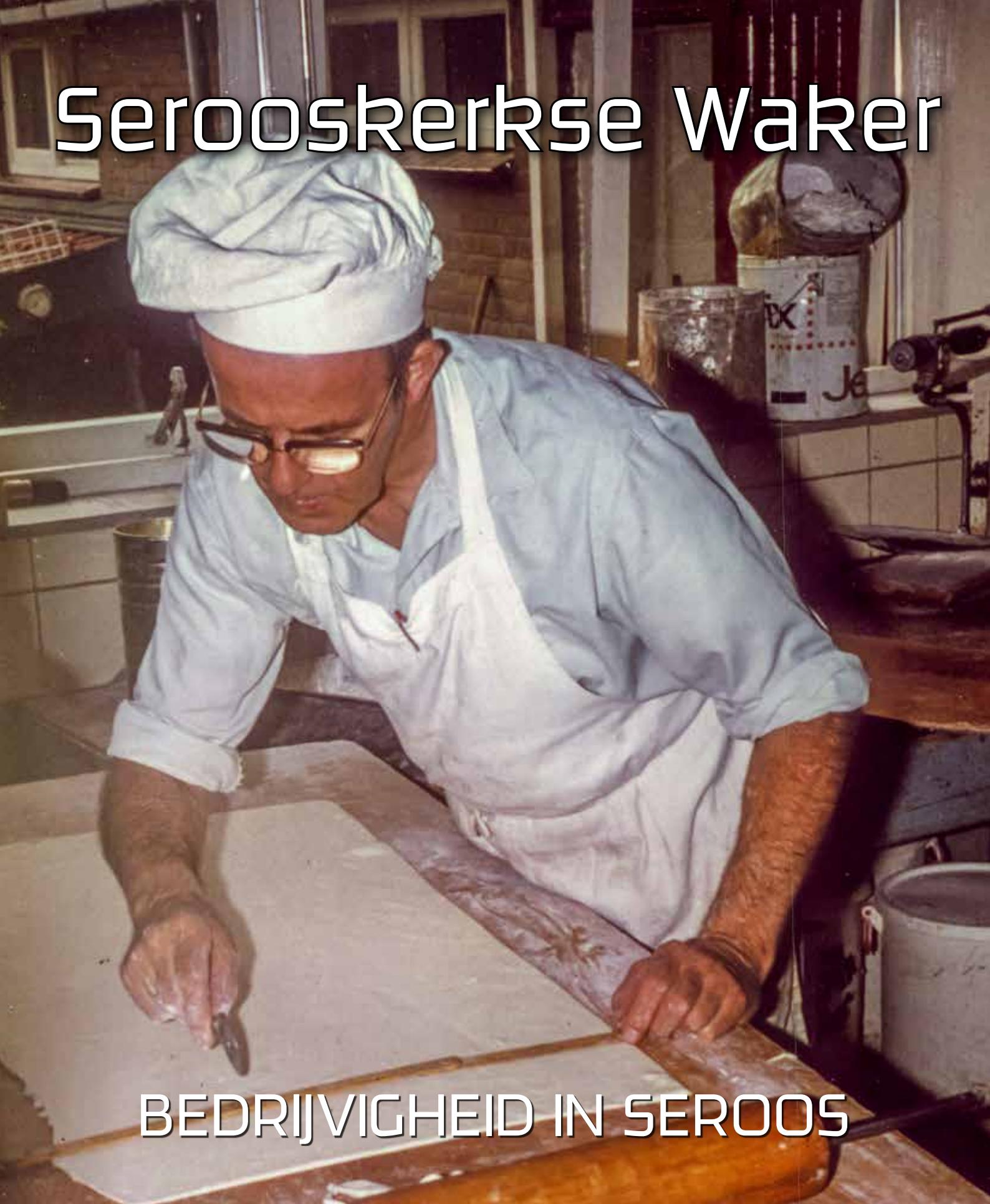

Serooskerkse Waker

BEDRIJVIGHEID IN SEROOS

nummer 111 | december 2020 | www.dorpsraadserooskerke.nl

Colofon

Inhoud

De Serooskerkse Waker is een uitgave van Dorpsraad Serooskerke

Redactie

Bert Geleijnse
Torenstraat 45 | 06 10293814

Izaäk Geschiere
Bisschopstraat 39 | 06 40058014

Kopij naar: redactiedewaker@gmail.com

foto's: Izaäk Geschiere, Bert Geleijnse, Johan Geerse,
Marcin Bialuski, archief Frans v.d.Driest, archief Jan
Zwemer, Pixabay.

Tekening: Liv Geuze

Druk en lay-out:
Drukkerij van Keulen Oplage 430

Bestuur Dorpsraad Serooskerke www.dorpsraadserooskerke.nl

Jan Kousemaker voorzitter
Bogerdweie 35 | 592770

Sander Lobbezoo secretaris
Torenstraat 49 | 06 30514275
bestuur@dorpsraadserooskerke.nl

Robbie Holmes penningmeester
Noordweg 18 | 06 48797487

Anneke Brouwer
Noordweg 69 | 435698

Izaäk Geschiere
Bisschopstraat 39 | 06 40058014

Manon Kluijfhout
Wilgenhoekweg 26 | 06 52301844

Lianne de Later-Van de Putte
Boshoekweg 6 | 593622

Hedy van Straten
Zandput 19 | 06 15337473

Jacobine Vader
Koepelstraat 23 | 0118 593725

Foto voorzijde: bakker Dingenis Remijn, Dorpsstraat 5
(archieffoto)

Colofon Inhoud	2
Bij dit nummer...	3
Vergaderdata Dorpsraad	3
Wij praten u bij	4
Inpraak bij de gemeenteraad	5
Corona kaapt Kerstmis	6
Gebiedstafel Serooskerke	7-9
PPBOXZORG	10
Het succesverhaal van Propema	11
Serooskerke heeft nu ook een Zorgtafel	12-13
De winkel in coronatijd	14
Verhalen van toen	15
Winkels in het Stroskerke van de jaren '60 en '70	16-23
Oorlogsherinneringen van Jan Wattel (2)	24-27
Het Groter Geheel van Ko de Rooij	28-29
Stoepkriet	29
Schooljuf, schoolmeester en schoolhond	30
Oproep!	31
Tijd	32-33
Jeugdfonds Sport & Cultuur Zeeland	34
Op weg naar Serooskerke 2.0 deel X	35
De Woongaard in ontwikkeling	36
Uit het oude Brandspuithuis	37
Wist u dat...	39

Bij dit nummer...

"Gebeurt er nog wat in Serooskerke?" vroeg iemand mij een dezer dagen. Gelukkig gaat het leven, ondanks Corona, in veel situaties gewoon door. Nou ja, misschien niet helemaal gewoon, misschien wat aangepast, maar toch, met wat creativiteit, met wat 'out of the box' denken, komen we een heel eind.

Dit nummer van de Serooskerkse Waker heeft als thema bedrijvigheid. Voor de rubriek "verhalen van toen" zijn Jannie en Jaap Passenier geïnterviewd. En van het een kwam het ander: een overzicht van de meeste winkels die er nog waren in de jaren '60 in Serooskerke. Wat is er veel veranderd de afgelopen 50-60 jaar! Ons dorp was geheel zelfvoorzienend, inclusief 3 soorten brood, gebaseerd op de godsdienstige overtuiging van de bakker.

Het meegaan met de tijd, het inspelen op veranderingen, gaat door. En dan denk ik niet alleen aan bedrijven, in de Zompe, aan de Hondegemseweg, ook op andere plaatsen in Serooskerke bruist het van de activiteiten. Of nu gaat om zorg bij de Zorgtafel of voorlezen voor Tibbe, de schoolhond op de Wegwijzer.

Ook is een aantal besluiten gevallen met betrekking tot de multifunctionele accommodaties in Serooskerke. Nog niet alles staat vast (wanneer wordt de Zandput gerenoveerd?) maar het licht staat nu echt op groen. Er gaat de komende 5 jaar gebouwd en gerenoveerd worden. En daarna? De gemeente is bezig met een omgevingsvisie waarin het toekomstbeeld voor Veere voor de komende 25 jaar wordt bepaald. Dat beeld ontstaat in gesprekken aan de gebiedstafel. In dit nummer is een ingekort verslag van de gebiedstafel Serooskerke opgenomen.

In het afgelopen nummer las u het eerste deel van de oorlogsherinneringen van Jan Wattel. Nu leest u het laatste deel van dit indrukwekkende relaas. Het verleden komt zo erg dicht bij! Er is veel meer in dit rijk gevulde nummer: Johan Geerse verlichtte de Waker vorig jaar met prachtige foto's, nu luidt hij het jaar uit met een mooi, beschouwend verhaal.

Veel leesplezier met deze Waker.
Wij wensen u een mooie decembermaand met fijne, warme feestdagen en een gezond en voorspoedig nieuw jaar.

3 februari	23 juni
17 maart	15 september
12 mei	10 november
26 mei	22 december

Wakerstraad 2021

Wij praten u bij

Jan H. Kousemaker

Beste dorpsbewoners,

Het einde van het jaar nadert met rappe schreden, het is grijsgroen en vochtig hetgeen kenmerkend is voor deze tijd van het jaar. Op het moment dat ik dit schrijf is het over een week Sinterklaas. Een feest dat door de corona maatregelen aangepast gevieren zal worden. Dit zal ook gelden voor de Kerst en het oudejaar zal niet met vuurwerk uit geluid worden. Ofwel: ons leven wordt weer beheerst door de maatregelen om het virus in te dammen. We hebben belangrijke aandachtspunten voor de nabije toekomst geformuleerd (zie kader)

De maatregelen hebben natuurlijk ook gevolgen voor de dorpsraad. De ledenbijeenkomst, die wij aangekondigd hadden, is afgelast. In eerste aanleg op verzoek van de verantwoordelijke wethouders en daarna door de beperkende maatregelen. Dit betekent dat er niet eerder dan in mei een ledenvergadering gehouden zal worden. Zoals het nu naar uitziet zal deze vergadering dan in het teken staan van de ontwikkelingen rond het maatschappelijk vastgoed en de uitbreiding die gepland staat in Serooskerke-Oost.

Zoals u ongetwijfeld weet heeft de Raad de nieuwe plannen voor Serooskerke aangenomen. Vooruitlopend waren wij al over de plannen geïnformeerd. Dit kunt u lezen in de notulen van onze vergadering in oktober. Zoals wij hier toen afgesproken hebben is er een uitgebreide brief verzonden aan het College. Hierin hebben wij ons positief uitgesproken over de plannen en gelijktijdig onze bedenkingen kenbaar gemaakt. Naar aanleiding van deze brief hebben wij informeel overleg gehad met het college en toen afgesproken dat wij actief betrokken zullen worden bij de verdere ontwikkeling zodat onze aandachtspunten zoveel mogelijk meegenomen worden. In november heeft Izaäk ons standpunt nogmaals mondeling toegelicht bij de Raad (zie tekst in deze Waker). Wij hebben ons toen beperkt tot de meest wezenlijke punten. Wij hebben ons toen beperkt tot de meest wezenlijke punten en hebben belangrijke aandachtspunten voor de nabije toekomst geformuleerd (in kader):

- **Voldoende betaalbare woningen voor jonge mensen zodat zij kunnen blijven wonen in Serooskerke**
- **De omvang van de zorgenheden die gepland zijn in Oosterhout**
- **Renovatie dan wel nieuwbouw van de gemeenschapsruimte in de Torenstraat**
- **Herontwikkeling van het gebied Torenstraat, Zandput, Vrouwenstraat**

Tijdens het informele overleg met het college heeft de verantwoordelijk wethouder ons meegedeeld dat de renovatie van de Noordweg op de planning staat.

Verder is nog kort aan de orde geweest de busroute. Het is momenteel niet duidelijk wat de provinciale plannen zijn ten aanzien van het openbaar vervoer. De verantwoordelijk wethouder wil geen stappen nemen ten aanzien van het verleggen van de route voordat meer duidelijkheid bestaat omtrent de wijze waarop in de nabije toekomst het openbaarvervoer geregeld zal worden. Dit om alle opties naar de toekomst open te houden.

In het kader van de ontwikkelingen rond het maatschappelijk vastgoed, de uitbreidingsplannen in Oost en de ontwikkeling omgevingsvisie 2047 van de Gemeente Veere (zie samenvatting in deze Waker) zullen wij ons dorpsplan gaan actualiseren. Wij hopen dit de komende maanden te doen en wellicht kunnen de belangrijkste aanpassingen gepresenteerd worden in de ledenvergadering van mei.

Inpraak bij de gemeenteraad

Aan het begin van de begrotingsvergadering van 11 november 2020 gaf Izaäk Geschiere namens de Dorpsraad de volgende reactie op de plannen van de gemeente voor Serooskerke

Geacht college, raadsleden, voorzitter,

Eindelijk. Investeren in de toekomst, investeren in de leefbaarheid van de kernen van de gemeente Veere en dus ook in Serooskerke. Durf tonen. We zijn daar blij mee, hebben daarmee weer een stip op de horizon. Daar staat weliswaar een lastenverhoging tegenover. En dat is logisch en verantwoord denken wij.

Graag wil ik, namens de dorpsraad Serooskerke, nog een drietal aandachtspunten aandragen.

1. De Goudvijver verhuist niet naar Serooskerke Oost. Blijft in het centrum van het dorp en wordt gerenoveerd. Top. De bouw van een nieuwe school en een bewegingsruimte, zoals dat tegenwoordig netjes heet, in Oost voorziet in een grote behoefte. Akkoord dus. Graag overleggen we met u als de ruwe schets van de invulling van Oost concretere vormen aan moet gaan nemen. Welke invulling lijkt het handigst? Kan de bewegingsruimte zo worden geïnstalleerd dat de hal zowel door de school als door andere gegadigden optimaal kan worden benut?

2. Er staan in Oost 20 levensloopbestendige woningen gepland, naast zorgwoningen waar zo'n honderd cliënten kunnen wonen. Dat betekent ons inziens dat daar weinig of geen ruimte is voor de leeftijdscategorie 20 tot 35 jaar. Voor jongeren dus. Wij vinden het niet wenselijk dat er alleen plaats is voor vijftig plussers en zorgbehoedenden. Natuurlijk zal er een vorm van doorstroming ontstaan maar wij zijn er van overtuigd dat dit niet zal voldoen aan de vraag. Want ook de woningcorporatie Zeeuwland heeft plannen om op de inbreidingslocatie Noordhoutstraat/ Poortstraat 8 huurwoningen voor senioren te bouwen. Totale vergrijzing, is dat de toekomst voor Serooskerke?

Nee, toch. Wij nodigen u uit om niet puur op statistieken van de afgelopen 10 of 5 jaar te varen. Wij zijn ervan overtuigd dat er genoeg jongeren zijn die graag in Serooskerke willen wonen. Dat is geen wishful thinking, dat is realiteit. En daar komt het volgende bij: het thuiswerken heeft als gevolg van Corona vaste vormen aangenomen. En dat heeft ook gevolgen voor Veere. Nu al zien we de eerste mensen die in de randstad werken een woning zoeken in Serooskerke. En één gezin is dat inmiddels gelukt.

Wij vragen dus om beleid dat het mogelijk maakt voor jongeren om in Serooskerke te komen wonen, hun kinderen naar een nieuwe school te kunnen laten gaan, het dorp leefbaar en dynamisch te houden. We vragen om een echte toekomstvisie, niet varen op statistieken die geen rekening houden met nieuwe ontwikkelingen.

3. De renovatie of nieuwbouw van de Zandput is op de lange baan geschoven. Niet alles kan worden gerealiseerd in de eerste fase. Dat begrijpen we. Renovatie van de Goudvijver, vervanging van de gymzaal, renovatie van De Zandput op de langere termijn. Dat vergt een heel goede afstemming en planning. De dorpsraad wil daar graag in mee denken. We hebben er vertrouwen in dat we in goed overleg Serooskerke een stuk toekomstbestendiger kunnen maken.

Resumerend:

De dorpsraad is content met de plannen die nu zijn gepresenteerd. Maar plaatst enkele kanttekeningen: voor jongeren die in Serooskerke willen wonen - en die jongeren zijn er echt - zijn er nauwelijks mogelijkheden en dat kan niet. En daarnaast: we snappen dat de renovatie of nieuwbouw van het verenigingsgebouw de Zandput niet in de eerste fase zit maar we zijn bang voor de lange baan. Er is toch wel een planning en kunnen we daarin meedenken?

Corona kaapt Kerstmis

Zo, eind van het jaar in zicht, Nar gaat gelijk los.

Narrigheid 1: het Veers bestuur wil de leefbaarheid van de Veerse kernen behouden en vergroten. Daarom is bedacht dat woningen in de kernen niet meer als tweede woning verkocht mogen worden. Dan staan ze niet meer zo goed als het hele jaar leeg, en de verkoopprijs blijft normaal. Dat is fijn he, dat het Veers bestuur dit wil. Mag Nar even in de herinnering roepen aan wie we te danken hebben dat woningen in de kernen als tweede woning verkocht mochten gaan worden???????? U raad het al waarschijnlijk door het belachelijk aantal vraagtekens. Precies: het zo goed als hetzelfde Veers bestuur in een vorige regeerperiode! Fantastisch! Het moet in verslagen van de Dorpsraadjongens en -meisjes terug te vinden zijn. De bedenkingen, de waarschuwing voor de achteruitgang van de leefbaarheid. Maar nee, het moest en zou. En nu ineens, met droge ogen, ongeloofelijk.

Narrigheid 2: trouwe lezers weten het, Nar kent weinig regels. Maar eenntje is zijn levensmotto: je moet de loop der dingen niet willen wijzigen! Het is eerst lente, en dan zomer. Eerst groen licht, en dan pas oversteken. Eerst je boerenkool stamppot, en dan je toetje. En vooral: éérst Sinterklaas en dán pas kerstdagen! Met, desnoods, verlichting tot in de nok van je woning. Dus, toen in oktober een oproep kwam van het Veerse welzijn 'om als teken van verbondenheid in deze donkere dagen' een lichtje in de vensterbank te plaatsen, Nar ging nog net niet hyper-ventileren. En ja hoor. In no time werden vlaggenmasten omwikkeld met meters lichtsnoer, hingen de ijslichtpeglers aan de dakgoten te slingeren en stonden de knipperende hertjes al weer in de tuin. Dat idee had misschien een klein beetje meer uitgewerkt moeten worden, zodat mensen inderdaad de moeite willen nemen om in het donker eens een rondje door het dorp te doen. En wie weet zelfs een gevoel van saamhorigheid te krijgen. Want de eerste wandelaar die dit nu doet moet Nar nog tegenkomen. Wat? Ja, natuurlijk, Nar heeft steekproeven genomen. 'Corona kaapt Kerstmis' was een leuke krantenkop geweest.

Zo, dat is er uit. Een voordeel van alle ellende dit jaar (echt, Cruijff was een ziener!), is natuurlijk dat alle tuinen en woningen nu tot in de puntjes verzorgd zijn! File bij de milieustraat! Een speciale route door de Zompe, kom je daar ook eens een keer. En net als je denkt dat je de milieustraat op mag rijden gaat er een medewerker, zonder je aan te kijken, geen 'even wachten teken', met de rug naar je toe voor je auto staan. Napoleon op de Krim. Nu was de opdracht vorige keer om met de fiets tussen de auto's te gaan staan al niet geslaagd, hier wordt Nar bijna echt link van.

Maar, over het opknappen van huis en tuin gesproken: heeft u een beetje meegekregen wat er in de Johanneskerk is gebeurd? In december was hier een 'laatste dienst' in de oude situatie. Het laatste 'amen' zweefde nog door de ruimte, toen de eerste kerkbanken al gedemonteerd werden. Aan het eind van de dag zat de projectleider enigszins verdwaasd in een zo goed als compleet gestript kerkgebouw. In een half jaar tijd is de kerk compleet verbouwd, gerenoveerd, opnieuw ingericht, voorzien van een fris en bijgetijds uiterlijk plus dat er een nieuwe consistorie staat. Zo af en toe kwam Nar eens stiekem kijken bij de werkzaamheden en stond versteld van alle inzet, kennis en vakmanschap van de vrijwilligers. Bij het schoon maken en sjouwen van de straatstenen werd het weliswaar steeds stiller en de armen steeds langer, maar wat een resultaat zeg. Al vind Nar het wel erg sneu dat de prachtige entree niet als zodanig gebruikt wordt maar als stoelopslag. Ach ja.

Wat zegt u? O, inderdaad, de pagina is al weer zo goed als vol.

Dan rest Nar niets anders dan u het allerbeste toe te wensen! Houd moed, help elkaar, geef ruimte!

Gelukkig nieuwjaar en een goede gezondheid!

Gemeentebestuur in gesprek met inwoners over Omgevingsvisie Veere

Inleiding

De gemeente Veere is bezig met het opstellen van de Omgevingsvisie Veere 2047. Daarin staat het gewenste toekomstbeeld voor de gemeente in 2047. Het gemeentebestuur wil dit samen met de inwoners doen. Daarom trekken vertegenwoordigers van het bestuur langs alle 13 kernen om aan zogenaamde gebiedstafels van de inwoners en ondernemers te horen, wat hun visie is op de toekomst van hun kern. Op 16 september was het de beurt aan Serooskerke. In de Zandput spraken inwoners en vertegenwoordigers van het gemeente, waaronder wethouder Wisse met elkaar.

Zorgen en wensen

's Middags werd geïnventariseerd welke zorgen en wensen er bij de dorpsraad leefden, als het gaat om de toekomst van Serooskerke. Hieronder een overzicht van de belangrijkste thema's.

Wat behouden, wat veranderen?

's Avonds bespraken de aanwezigen aan de hand van de kaart van Serooskerke welke huidige kwaliteiten men wil behouden en wat men wil veranderen.

Kwaliteiten die men wil behouden

- Het leefklimaat door de vele voorzieningen in Serooskerke zoals de winkels, de bedrijvigheid, het aanbod voor sport en bewegen en het zwembad.
- De energie onder de inwoners om Serooskerke leefbaar te houden en indien nodig aan te passen.
- De ruimte voor groen en natuur in en om het dorp heen, zoals het park Welgelegen.

Gewenste veranderingen

- Meer variatie in het landschap door ruimte te bieden voor het kleinschalige karakter van Walcheren.

Overzicht gespreksonderwerpen middagprogramma. Blauwe kaartjes geven zorgen aan, gele kaartjes wensen voor de toekomst.

Serooskerke

Overzicht gespreksonderwerpen avondprogramma. Blauwe kaartjes geven zorgen aan, gele kaartjes wensen voor de toekomst.

- Ruimte voor nieuwbouw van verschillende typen woningen zodat inwoners langer in de kern kunnen blijven wonen en voorzieningen behouden blijven.
- Versterk het aangezicht van de openbare ruimte in Serooskerke door onder andere de Torenstraat en de entree vanuit Vrouwenpolder op te knappen.
- Doorstroming en bereikbaarheid vanaf de N57 verbeteren.

Toekomstbeelden

Daarna werden in drie groepjes de drie belangrijke onderwerpen van de Omgevingsvisie van Veere: sociale verbinding, landschap en kern en toerisme behandeld.. Per onderwerp werd het toekomstbeeld voor 2047 geschatst en bespraken de aanwezigen welke kansen en belemmeringen ze zagen om dit toekomstbeeld te behalen.

Sociale verbinding

1. De jeugd is de toekomst

Een goed toekomst voor de jeugd moet er ook in 2047 zijn. In leefklimaat en voorzieningenniveau moet Serooskerke aantrekkelijk zijn voor gezinnen. Bouwen fysiek, maar ook bouwen aan de gemeenschap, aan draagvlak voor de voorzieningen.

Kansen:

- voorzieningenniveau op peil houden
- meer in Serooskerke bouwen
- wijs Serooskerke aan als groeikern
- Gebiedsgerichte keuzes maken

Belemmeringen:

- hoe krijgen we mensen mee in de ambities
- kleinschaligheid gemeente in relatie tot samenwerkingspartners

Serooskerke duurzaam

Serooskerke zou een voorbeelddorp moeten zijn voor een zo klein mogelijke footprint, zo min mogelijk invloed op de aarde. Serooskerke groen, planeet boven de rest.

Kansen:

- Het steeds groter groeiend bewustzijn van de urgentie om aan het klimaat te denken
- Alle nieuwe investeringen in Serooskerke langs ecologische meetlat.
- Betrokkenheid bij het dorp, ook bij ondernemers. Als je bouwt, dan gasloos.

Belemmeringen:

- Hoe gaan we om met de bestaande bebouwing?
- Subsidie om woning A-label plus te krijgen?

2. Landschap & kern

Wonen in het groen

Wonen in het groen voor iedereen beschikbaar maken. Ook voor de onderkant van de markt. Bijvoorbeeld met Tiny Houses. Een voorbeeld daarvan is de nieuwe ontwikkeling van de Woongaard hier in het dorp.

Kansen:

- Groen en biodiversiteit stimuleren in de kern. Ook met het gemeentelijk groen.

Groene mobiliteit

Nu de elektrische auto zijn opmars begint, moet de technische infrastructuur voor het opladen op orde worden gemaakt. Centraal en decentraal opladen bij de woningen moet afgestemd worden met de verschillende parkeeroplossingen.

Kansen:

- Openbaar vervoer op het eiland moet beter. Vooral in het hoogseizoen liggen er kansen om toeristen met groepsvervoer te faciliteren. Dat voorkomt opstopping van wegen en overbelasting van parkeerterreinen.

3. Speels groen

Meer kleinschalig groen voor kinderen. De leefomgeving van kinderen moet uitdagend zijn en het moet ze op een speelse manier in contact brengen met de natuur.

Kansen:

- De voorzieningen in het dorp hebben een positieve uitstraling en dus ook een aanzuigende werking voor mensen die zich hier willen vestigen. Daarom moet er ook ruimte zijn voor nieuwe woningen en zelfbouwkavels.

Toerisme

1. Voor elke gemeente

Voor elk wat wils. Voor (klein)kinderen en ouderen.

Over 25 jaar wil de jongere generatie terug na een periode in de randstad voor de rust en het natuurlijk landschap. Blue zone blijven. (dit zijn gebieden waar je goed oud kunt worden) Spanning tussen de blue zone behouden & aantrekkelijkheid voor toerist.

Kansen:

- Inzoomen op kwaliteit.
- Unieke elementen behouden.
- Meer variatie aanbrengen in het landschap
- Grenzen aangeven.

Belemmering:

- Er zijn (te) veel mogelijkheden tot "misbruik". Bijvoorbeeld bij grote investeerders. Geld staat op één.

2. Rust en ruimte als kwaliteit

- Verzorgde kern
- Houdt het rustig en aantrekkelijk voor de toerist.
- Uitnodigend om te bezoeken of doorheen te fietsen
- Authentiek met veel groen
- Geen massa
- Geen grote "pretparken", geen "Cadzand"
- Goede balans en geen overlast. We lopen tegen de grens aan van wat kan.

Kansen:

- Eco-toerisme
- Kwaliteit van omgeving als uitgangspunt
- Toerisme met oog voor milieu
- Door toerisme een hoog voorzieningenpeil

Belemmeringen:

- Grenzen van de infrastructuur met name wegen en parkeren
- Te druk in kernen

De afronding

Bij de afronding had men nog de mogelijkheid om belangrijke onderwerpen die nog niet aangekaart waren te noemen. Daarbij kwamen naar voren:

De mogelijkheden voor nieuwe technologieën zoals bijvoorbeeld 3D-printing

De mogelijkheden om voor korte perioden ontwikkelingen te realiseren zoals een perceel met Tiny Houses die een kortere levensduur hebben.

Namens de gemeente bedankte raadslid Blom de deelnemers tenslotte voor hun inzet en grote betrokkenheid bij hun leefomgeving. Wellicht dat we over 25 jaar de visie zien als een schat van muntstukken waar onze erfgenamen van genieten. Net als de muntstukken die voor een financiële impuls de bouw van het zwembad hebben gezorgd.

PPBOXZORG

Izaak De Groot

Mandalie Bulten en Willeke de Pagter werkten allebei zo'n vijftien jaar in het Sint Jans Hospice de Casembroot in Middelburg. Mooi werk. Goede zorg geven, samen met vrijwilligers. Een luisterend oor bieden. Mensen helpen om het laatste stukje van hun leven zo comfortabel mogelijk te maken.

Toen deden ze mee aan een wedstrijd "verbeterideeën voor de palliatieve zorg". Ze wonnen de wedstrijd net niet maar het idee was geboren om een doos met hulpmiddelen samen te stellen. Hulpmiddelen die ook thuis kunnen worden gebruikt door bijvoorbeeld mantelzorgers. Dat leidde uiteindelijk tot PPBOXZORG.

Uit onderzoek blijkt dat 70% van de Nederlanders indien mogelijk thuis wil sterren. Willeke: "Als je mensen goed begeleidt, zowel de zieke als de mantelzorger, kunnen mensen heel lang thuis blijven." En daar kan een doos met praktische handvatten een goede rol spelen.

Het is geen doos met gedichtenbundels, geurstenen of vragenkaartjes, maar gericht op de praktijk van de lichamelijke verzorging, op comfort tot op het laatst. In de box zitten diverse hulpmiddelen, waaronder veel mond-zorg producten. Vaak hebben mensen pijn in hun mond of last van een erg droge mond omdat bijvoorbeeld de mondslijmvliezen beschadigd zijn. Maar de box bevat ook een shampoo cap die het mogelijk maakt om de haren in bed te wassen. De hulpmiddelen kunnen ook allemaal los worden besteld.

Toen eenmaal bleek dat er veel belangstelling was voor de PPBOX, startten Mandalie en Willeke hun bedrijf in de garage, een plaats waar veel bedrijven met activiteiten beginnen. Inmiddels zijn ze de garage ontgroeid en hebben ze een bedrijfsloods gekocht. Ze werken nog allebei in de wijkverpleging maar hebben dus ook een kantoor op Zompe. Daar stellen ze zelf de box samen. Handwerk dat samengaat met geza-

Willeke de Pagter - Mandalie Bulten

menlijk overleg want ze hebben gewoon een bedrijf dat gerund moet worden en dát is wat anders dan mensen bijstaan in de laatste fase van hun leven.

Mandalie: "De PPBOX is eigenlijk de tegenhanger van het kraampakket. Een instelling, zoals het hospice, heeft een kast vol hulpmiddelen. Maar bij de mensen thuis staat die natuurlijk niet. Thuiswerkers hebben nu ook het nut

ontdekt van de box waarin elf verschillende spullen bij elkaar zijn gebracht, inclusief een boekje met een gebruiksaanwijzing, met tips."

Het succesverhaal van Propema

Dertien jaar geleden kwam Marcin Bialuski naar Schouwen-Duiveland om als seizoenarbeider aardbeien te plukken. Nu woont hij in Serooskerke en vormt hij samen met zijn vrouw Eleonora de directie van Propema.

In 2008 kwam hij voor een langere periode naar Schouwen. Hij sorteerde aardappelen en woonde samen met paarden in een grote schuur. Daar stond de caravan waarin hij woonde. Contact maken was moeilijk want hij sprak alleen Pools en Russisch. Duits sprak hij niet want die taal was tijdens het communisme verboden in Polen. Hij volgde geen lessen maar leerde zichzelf Nederlands uit boekjes. Want één ding stond voor hem vast: als hij wilde slagen in Nederland dan moest hij goed kunnen communiceren. En dat wilde hij: hier werken en leven. Marcin: "In de provincie waar ik vandaan kom, was er toen een werkloosheidspercentage van meer dan 30%, er was geen perspectief. En als je werk had verdiende je te veel om van te overlijden en te weinig om van te leven. Ik verdiende in de aardbeien meer per week dan in Polen per maand als elektricien."

In 2012 vond hij dat hij genoeg kennis van het Nederlands had om aan de slag te kunnen gaan in zijn eigenlijke beroep: industrieel elektricien. Hij was inmiddels ZZP'er geworden en werkte via uitzendbureaus offshore en in de kerncentrale. Toen eind 2012 Péchiney werd gekocht door het Amerikaanse bedrijf Century werd die fabriek compleet gerenoveerd. Daar heeft hij zijn huidige bedrijf in feite gestart samen met twee andere Poolse ZZP'ers als onderaannemers. Een jaar later sloot hij zijn eerste rechtsstreekse onderhoudscontract met Century en nam hij personeel in dienst. Dat contract loopt nog steeds.

De huidige stand van zaken.

Marcin en Eleonora beheren twee werkmaatschappijen. Propema Elektrotechniek BV is werkzaam in de industrie en Propema Infra BV vanaf 2019 in de openbare verlichting van de gemeentes Veere en Middelburg, het Waterschap, Seaport en de Provincie Zeeland. Het is ook de huisaannemer van netbeheerder Enduris. Na eerst wat kleinere klussen te hebben uitgevoerd voor het Bureau Openbare Verlichting Zeeland en na een proeftijd van 6 maanden kreeg Propema een vast contract. Het bedrijf werkt zowel voor de wegbeheerder, eigenaar van de lichtmasten als voor Enduris, de eigenaar van het ondergrondse kabelnetwerk. Efficiënt geregeld.

En dan groter groeien?

Momenteel hebben ze zo'n 15 mensen in dienst. Marcin: "We hebben een relatief klein bedrijf met werknemers uit Angola, Marokko, Nederland, Portugal en Polen. De kracht van ons bedrijf is dat we veel praten, elkaar leren kennen en begrijpen, dat we goede afspraken maken en die ook nakomen." Dat wordt beaamd door de mensen op het kantoor aan de Hondegemsweg waar ik voor dit interview te gast ben. "Bij de meeste Nederlandse bedrijven ben je al gauw een nummer. Hier een persoon." Iedereen kan op elk moment een beroep doen op de projectleider of de directeur. Marcin werkt in het veld, als het nodig is, in het bijzonder met een nieuwe collega om die beter te leren kennen en/of te ondersteunen. Het kantoorpersoneel staat ook wel eens aan de schop als het echt nodig is. "Dat kan alleen in een klein bedrijf. Daarom willen we niet meer dan 20 werknemers, dat is de grens."

Hoe ervaar je het leven in Nederland als Pool?

Marcin: "Ik ben blij dat ik de keuze om hier te gaan werken, gemaakt heb. Het begin was moeilijk vanwege de taal. Je moet van een uitdaging en van aanpakken houden." Maar je thuis voelen in een, aanvankelijk, vreemd land is nog wat anders. Marcin: "Ik ben gaan lezen over de geschiedenis van Nederland om de mensen en de cultuur te gaan begrijpen. Zo is er respect en begrip ontstaan." Maar soms is het toch nog wat wennen: zoon Piotr, bijvoorbeeld, is geen fan van het Poolse maar van het Nederlands elftal.....

Serooskerke heeft nu ook een Zorgtafel

Bert Colijn

Na het vertrek van de laatste cliënten van Arduin stond het pand aan de Torenstraat 42 lange tijd leeg. Sinds kort is het weer bewoond: de statige witte woning is nu een locatie van De Zorgtafel, een instelling voor kleinschalig beschermd wonen. (Jong) volwassenen met een licht-verstandelijke beperking of psychiatrische problematiek krijgen hier 24-uurszorg. Op dit moment zijn er 3 cliënten, einde dit jaar is met 5 de bezetting compleet. Nieuwe dorpsgenoten én nieuwe overburen dus. De Zorgtafel is bovendien een jonge instelling. Reden genoeg om de straat over te steken -ik woon tegenover het pand- en op locatie te praten met Nourddin Boubouh.

Nourddin is met compagnon Murlin Hardjopawiro bestuurder van de Zorgtafel, door hen gestart in 2019. Nourddin was tot kort daarvoor ondernemer en had 7 jaar een groothandel. Murlin had 18 jaar ervaring als zorgmedewerker.

De Zorgtafel zijn ze begonnen vanuit een sterke motivatie om zorg te bieden aan kwetsbare mensen, maar dan wel in een kleinschalige setting, waarin de cliënt volledig centraal staat. Op de website van de Zorgtafel vertelt Murlin wat hij in 18 jaar werken in de zorg gezien en ervaren heeft: "Cliënten missen vaak een stuk huiselijkheid en veiligheid, hebben niet het idee dat ze er mogen zijn en missen dat er gedaan wordt wat er wordt beloofd." Het zette hem aan het denken, hij wilde het anders gaan doen.

Kleinschalig

Nourddin legt uit wat dat 'anders' is: "Zorginstellingen gaan steeds centraler en grootschaliger werken. Er moet efficiënter gewerkt worden vanwege de financiën. Maar het wordt daardoor ook onpersoonlijker. Met de Zorgtafel willen wij een alternatief bieden. Onze cliënten hebben behoefte aan huiselijkheid en geborgenheid. Vaak komen ze uit de grote stad en daar redden ze het niet meer. Alles probleem speelt daarbij een rol: stoornissen als autisme, hechtingsproblematiek, enz. Daarom willen we graag een locatie hebben op een dorp zoals hier: een rustige en mooie omgeving, die te overzien is. We willen dat onze bewoners kunnen wonen in een veilige omgeving, in een eigen huiselijke sfeer, met begeleiding, die vooral persoonlijk is."

De Zorgtafel heeft op dit moment drie locaties: in Middelburg, Sint Laurens en nu dus ook in Serooskerke. Aan elke zorgwoning zijn 3 pedagogische medewerkers, 2 nachtwachten en 1 gastvrouw verbonden. De organisatie heeft verder een psychosociaal therapeut, een beleidsmedewerker en een kwaliteitsmedewerker ter beschikking en er wordt samengewerkt met diverse organisaties in het zorgveld.

Alle pedagogische medewerkers hebben de vereiste diploma's en begeleiden volgens de methode LifeWise, waarvan de pijlers zijn: verbinden, stabiliseren, ontwikkelen en inbedden, zoals op de site te lezen staat (www.lifewiselvb.nl). De bewoners hebben een eigen slaap-en badkamer en er is een huiskamer met daarin een grote tafel voor de gezamenlijke maaltijden en de ontspanning.

Met laarzen in de modder

Nourddin praat bevlogen over de Zorgtafel: 'Warmte, veiligheid en persoonlijk contact' zijn woorden, die een aantal malen vallen. "We hebben zeker niet het plan om groot te groeien, 4 of 5 locaties is voldoende. Nu kennen we iedereen binnen de organisatie, de lijnen zijn kort, dat willen we zo houden. Als bestuurder zijn we vooral woonmanager en staan we zogezegd met de laarzen in de modder. Elke dag bezoeken we de locaties en staan we klaar voor personeel en bewoners."

Voldoen aan eisen

De Zorgtafel is een particuliere onderneming in de vorm van een BV met de twee bestuurders als eigenaar. Eigenaars, onderneming, BV....en dat in de zorg. Eerlijk gezegd, het maakt mij wat kopschuwt. Ik denk dan onwilligeurig aan zaken als winst opstrijken, ondoorzichtige bedrijfsvoering enz. Als ik dat naar voren breng, reageert Nourddin laconiek: "Ach, als het me echt om het geld te doen was, had ik mijn bedrijf gehouden. Ik ben tevreden als ik een redelijk salaris heb om van te leven. Meer hoeft niet. Om te kunnen starten moesten we volgens de Wet Toelating Zorginstellingen aan allerlei eisen voldoen op het gebied van bestuur en bedrijfsvoering. Zo moesten wij een BV vormen. Ook moeten we transparant en controleerbaar werken. Dat willen we ook: we hebben een raad van commissarissen die toezicht houdt en een cliëntenraad. Uiteraard moeten we ook voldoen aan alle wettelijke eisen voor instellingen voor maatschappelijke zorg. Wij zijn er ook trots op dat we met veel inzet ons HKZ-certificaat (officieel ISO 9001 voor kwaliteitsmanagement-BG) gehaald hebben."

Nee zeggen.

Ik ben ook benieuwd naar de manier waarop de cliënten nu bij de Zorgtafel komen. Nourddin vertelt dat mensen dan een indicatie moeten hebben op basis van de Wet Langdurige Zorg. Daarbij wordt bepaald welke zorg de cliënt nodig heeft. "We krijgen het dossier en dan gaan Murlin en ik zelf naar de betrokken persoon toe om kennis te maken en na te gaan of we hem of haar kunnen

helpen met plaatsing in een van onze locaties. Als we denken dat dit niet het geval is, aarzelen we niet om "nee" te zeggen. Dat kan het geval zijn, wanneer we voor een bepaalde stoornis of beperking niet de specifieke deskundigheid in huis hebben. We willen doen waar we goed in zijn en alleen cliënten opnemen die we kunnen begeleiden en die ook begeleid willen worden. We gaan zeker niet plaatsen alleen om gaten op te vullen."

Stageplaatsen

Het gaat niet alleen om zorg en ondersteuning bij het wonen: het begeleiden van de persoonlijke ontwikkeling en het maken van toekomstplannen zijn net zo belangrijk. Ieder naar eigen vermogen. Daarom biedt de Zorgtafel ook interne dagbesteding en stageplaatsen zoals bij een kinderboerderij, manege, garage, restaurant, groenonderhoud. Veilige plaatsen waar mensen, die beperkt zijn in hun sociaal-emotionele ontwikkeling onder goede begeleiding zinvol bezig kunnen zijn en zich waar mogelijk kunnen ontwikkelen, misschien wel naar werk of een zelfstandiger leefwijze. Al voegt Nourddin er direct aan toe dat dat voor een aantal cliënten nooit weggelegd zal zijn. Een indicatiestelling van WLZ krijg je voor het leven. Maar het ideaal blijft: zelfstandig wonen en in ieder geval moet Torenstraat 42 als een eigen huis ervaren kunnen worden.

Klusjes

Vindt Nourddin het ook van belang, dat de bewoners van de Zorgtafel en de inwoners Serooskerke iets voor elkaar gaan betekenen? "Jazeker, we willen heel graag dat onze cliënten bij het dorpsleven betrokken worden. Het is een stap in hun ontwikkeling, als ze deel kunnen uitmaken van de omgeving, waarin ze wonen. Dat kan op verschillende manieren. Waarom zouden dorpsbewoners niet gebruik kunnen maken van de diensten van onze bewoners? Ze kunnen klusjes doen in de tuin bijvoorbeeld. Alles in redelijkheid en met oog voor wat de mensen aankunnen. Simpel houden, kijken wat de ster-

ke punten zijn van iemand en daarop inspelen op een zo normaal mogelijke manier. Daarbij gaat het absoluut niet om geld, een alcoholvrij biertje is bij wijze van spreken al voldoende. Jij maakt muziek? Dan zou je misschien ook met de bewoners kunnen doen. Zo zijn er meer mogelijkheden te bedenken. Ik hoop dan ook dat we ons binnenkort kunnen presenteren in de Dorpsraad om over die mogelijkheden te praten. Daarom ben ik ook blij, dat jullie in het dorpsblad op deze manier aandacht aan ons geven. Waarvoor dank!"

team Serooskerke met de twee bestuurders
4e van links: Nourddin Boubouh

De winkel in coronatijd

Bert Geleijnse

Hoe ga je als winkelier om met de coronamaatregelen? We vroegen het aan Arthur Vos van supermarkt PLUS.

Hoe hebben jullie je ingesteld op de coronamaatregelen?

Onze keuze voor PLUS, die we nog niet zo lang geleden maakten, bleek ook nu voor ons de juiste geweest te zijn. De landelijke organisatie voorzag ons heel goed van informatie over hoe te handelen zoals een protocol en een draaiboek. Ook kregen we de nodige voorlichtingsmaterialen en attributen voor veilig winkelen. Dat maakte het voor ons een stuk makkelijker om in te spelen op de nieuwe situatie. Daarbij hebben we ook gekeken welke maatregelen op gemeentelijk niveau genomen zouden worden.

Wat betekende dit voor de inrichting van de winkel?

We hebben ons allereerst afgevraagd: hoe kun je het werkbaar maken voor onze klanten en ons personeel. Gelukkig hebben mijn schoonouders bij de inrichting van de winkel destijds bewust gekozen voor extra ruime gangpaden. Dat was nu een voordeel. Ook hebben we alle displays verwijderd om nog meer ruimte te bieden. Daarom vonden we het niet nodig om de looprichting met pijlen aan te geven. Bovendien heeft dat tot gevolg: extra lopen en dus langer verblijf in de winkel als je iets vergeten bent of iets niet kunt vinden.

Je wilt voorkomen dat te veel mensen tegelijk en te dicht op elkaar in de winkel staan. Om die reden stellen wij het maximumaantal klanten in de winkel op 80 in plaats van de toegestane 100 en zetten wij in de winkel zelf geen flacons met ontsmettingsmateriaal neer. Dat zou weer opstopping in de entree geven. Het materiaal staat wel buiten en wordt de hele dag bijgevuld.

En het personeel?

We proberen ons zo goed mogelijk aan de maatregelen te houden, dus onder meer mondkapjes en shields gebruiken. Daar zijn we direct mee begonnen, toen het dragen van mondkapjes werd geadviseerd. Verder houden we door de dag de drukte in de gaten en proberen we de schappen te vullen op de rustige momenten. Dat laatste is niet altijd eenvoudig, omdat je de winkel voor je klanten toch zo goed mogelijk gevuld wilt hebben.

Jullie mogen (moeten zelfs) de klanten gedragaanwijzingen geven, als dat nodig is voor de veiligheid in de winkel. Hebben jullie moeten 'corrigeren'?

Er zijn wel gevallen geweest, waarin mensen zich echt onredelijk gedroegen en ons personeel uitscholden of

intimideerden, als ze bijvoorbeeld gevraagd werd een karretje te nemen. Maar de overgrote meerderheid van onze klanten heeft begrip voor de maatregelen en houdt zich er ook aan. Het gaat niet alleen om de gezondheid van de klanten en van ons, maar ook om het bedrijf zelf. We kunnen beboet worden bij het niet nakomen van de voorschriften of zelfs de winkel moeten sluiten.

Klantvriendelijkheid staat echter bij ons hoog in het vaandel, ook nu. De toon maakt de muziek: dus de mensen vriendelijk of met een kwinkslag attenderen op de regels. De behoefte om in de winkel gezellig met elkaar praten is te begrijpen, de supermarkt is immers ook een ontmoetingsplaats, maar nu kan het even niet. Dan vragen we of de mensen buiten verder willen praten. Maar we willen wel de menselijke maat houden: een hoogbejaarde dame, die de winkel inkomt met een rollator niet verplichten achter een grote winkelkar te lopen. Ze is al voorzichtig genoeg.

Zou je tot slot nog iets willen meegeven aan de klanten?

Wees voorzichtig en zorg voor elkaar.

medewerkers Lindsey (l) en Lieke (r)

Jaap Passenier: oor toen was er concurrentie

Wie nu door Serooskerke loopt en de geschiedenis niet kent, kan zich nauwelijks voorstellen dat ons dorp in de jaren 60 van de vorige eeuw nog zo'n 40 winkels telde.

Bakkers, slagers, kruideniers, een manufacturenzaak, schilder, smid, kapper, schoenmaker.... het dorp was compleet zelfvoorzienend, je hoeft niet naar de stad om je boodschappen te doen. De Dorpsstraat (nu Torenstraat) moet een levendige aanblik hebben geboden, met al die etalages en huisvrouwen, die voor de winkeldeur een praatje met elkaar maakten. Hoe anders is het nu: je kunt de winkels in de dorpskern op één hand tellen, voor de overige bedrijvigheid moeten we naar de grenzen van het dorp of even erbuiten: het bedrijventerrein.

1956

In ons land is de traditionele middenstander nagenoeg verdwenen: de kleine zelfstandige, de eigen baas in eigen winkel, die zondig samen met vrouw en kinderen de zaak draaiende hield. Serooskerke vormt daarop geen uitzondering.

Jaap Passenier (91) is de nestor van de middenstanders uit het dorp. Hij heeft de ontwikkeling in het 'kleinbedrijf' van zeer dichtbij meegeemaakt en zelf ook ervaren. Aan tafel in hun gezellige huis aan de Oostkapelseweg reconstrueren Jaap en echtgenote Jannie zonder al te veel moeite het Stroskerkse winkelbestand uit de tijd dat Jaap zijn schilderswinkel en werkplaats in het boerderijtje aan de Wilgenhoekweg vestigt. Dat is in 1956. Hij zet daarmee het bedrijfje voort van zijn vader, die op zijn beurt weer zijn vader, Jaaps grootvader, opvolgde. Jaap praat met veel respect over de ondernemersgeest van zijn grootvader: "Moet je nagaan, hij kwam van een ander dorp, Domburg, kende hier geen mensen en is met bijna niets een schildersbedrijf begonnen."

Bakkers

Die ondernemersgeest was over meer mensen vaardig: mensen die met weinig of geen opleiding of kapitaal, maar met een gezond stel hersens, lef en doorzettingsvermogen voor zichzelf begonnen. Jaap noemt Joh. Kodde, die in 1955 een juwelierszaak in de oude school naast het gemeentehuis opende. "Een boerenknecht zonder opleiding, maar erg slim. Hij heeft zichzelf het vak geleerd." Frans Koole, de vader van Simon Koole van de elektrozaak, was er ook zo een. "Je had ook niet allerlei diploma's nodig, zoals nu. Je kon zo beginnen."

Serooskerke had zodoende een florerende middenstand met een winkeliersvereniging en tot in de jaren '70 de jaarlijkse Winkelweek. Alle winkels bleven open tot 22.00 uur en in het hele dorp werd feest gevierd. "En" weet Jannie te vertellen "er werd bij ons dan flink gekocht."

Van alle gemakken voorzien waren ze, die Serooskerkeraars, zelfs drie bakkers met elk hun eigen klantenkring netjes volgens de scheidslijnen van de geloofsrichting. Als

gereformeerde Serooskerkenaar ging je naar de gereformeerde bakker, zo ook de Hervormden naar hun bakken-geloofsgenoot, terwijl de leden van de Gereformeerde Gemeente eveneens hun eigen broodmaker hadden.

En jullie dan? "Ja, op onze beurt winkelden we bij onze klanten. Zo ging dat."

Teloorgang

De komst van supermarkten en grootwinkelbedrijven en de toenemende mobiliteit – de mensen kregen brommers en later auto's - leidden de teloorgang van de kleine winkels in het dorp in. Men was niet meer gebonden aan het dorp, maar kon naar de stad waar meer keuze was. Massaproductie en -consumptie namen een grote vlucht. Nieuwe producten kwamen op de markt, naar sommige bestaande was dan geen vraag meer. Als eigenaar van een betrekkelijk kleine dorpswinkel kon je zo het hoofd niet meer boven water houden en was je gedwongen te stoppen, kinderen om de zaak voor te zetten waren er niet of ze hadden er geen zin in. En zo verdween gestaag de ene na de andere winkel uit het dorp.

Vroeger was niet beter

Elke dag loopt Jaap zijn rondje door het dorp, waar hij geboren en getogen is. Ook door de Dorpsstraat, nu Torenstraat. Denkt hij dan niet met weemoed terug aan die tijd met winkeltjes en de daarbij behorende gezelligheid en contacten? "Nee hoor, ik vind de grootschaligheid van het winkelbedrijf onvermijdelijk en vroeger was echt niet alles beter. Ook toen was er tussen winkeliers de nodige rivaliteit en concurrentie. Neem bijvoorbeeld het laten opschrijven van boodschappen en later betalen. Als baker moest je niet al te strak zijn daarin, anders dreigde de klant naar een van de andere bakkers te gaan.

En of de sociale contacten toen zoveel beter waren? Jaap betwijfelt het. "Misschien nu zelfs wel beter. We hebben immers meer mogelijkheden. Ook zijn de Gereformeerde en Hervormde kerk in het dorp niet meer gescheiden van elkaar, zoals vroeger."

Jaap en Jannie begonnen in '56 in een klein boerderijtje met werkplaats achter, het is nu een grote doe-het-zelf zaak aan de rand van het dorp, geleid door hun zonen Jacob en Marinus. Hoe kan het dat de verfwinkel van Jaap het wel overleefd heeft, waar andere winkels sneuvelden? Jannie weet het antwoord wel: "Jaap heeft altijd heel veel plezier in het bedrijf gehad en heeft ook mee willen gaan in de ontwikkelingen en de investeringen die daarbij horen, zoals de aanschaf van een verfmengmachine destijds. En we hebben vooral het grote geluk gehad dat onze zonen uit eigen beweging te kennen gaven het bedrijf voort te willen zetten. Voor Jaap heeft dat ongelooflijk veel betekend. Al met al voelen we ons gezegend."

Winkels in het Stroskerke van de jaren '60 en '70

Leo en Suzan Groenleer
Wilgenhoekweg 13

Handelaar in land-en tuinbouwgereedschap, bestrijdingsmiddelen, meststof-fen, werkleding, voer voor huisdieren, zijddebloemen, postagentschap in 2001 gestopt.

Gebr. Jo en Piet Den Herder
Wilgenhoekweg 13

Loonwerker, verkoop bestrijdingsmiddelen en fabricage landbouwmachines.
Verhuizing naar Arnestein in 1983. Overname bedrijf door zonen Ab en Ko in 1988.

Jaap Passenier
Wilgenhoekweg 2

Schilder, eigenaar van Doe-het-zelf-zaak Schilderbedrijf in 1980 overgenomen door zoon Jos. Eind jaren 80 zetten zonen Jacob en Marinus de doe-het-zelf-winkel voort. In 2005 openen zij het nieuwe pand aan de Hondegemseweg.

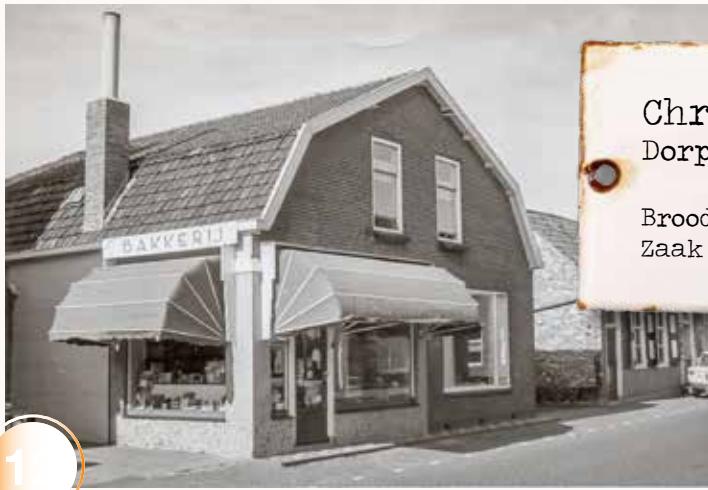

Willem Ton
Vlasstraat 13

Handelaar in petroleum en gasfl essen.
In 1989 gestopt.

Chris en Jannie Riemens
Dorpsstraat 28

Brood-en banketbakker
zaak in 1971 verkocht

Jan de Keijzer
Dorpsstraat 24

Schilder
Schildersbedrijf in 1980 overgenomen
door Jos Passenier

1
Piet en Kee Schoe
Dorpsstraat 25

Petroleumboer, winkel in huishoudelijke en schoonmaakartikelen, speelgoed, groentezaden, geneesmiddelen voor vee
Winkel gesloten en verkocht in 1970

1
Fa. H. Janse en Zoon
Dorpsstraat 15

Winkelier in textiel en
woninginrichting
Winkel in 1981 gesloten

1
Johannes en Jacoba Zuidweg
Dorpsstraat 13

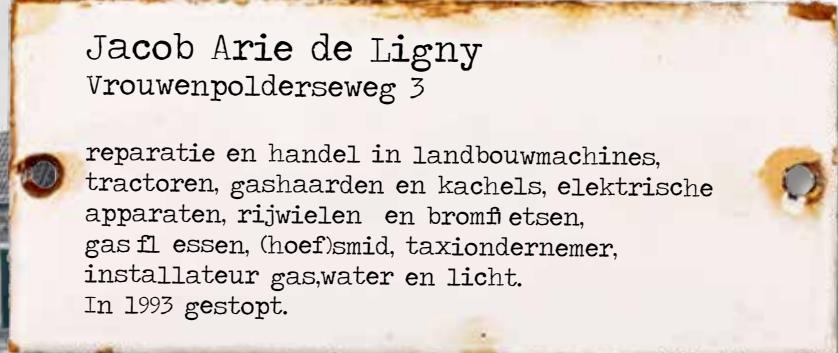
Bakker en winkelier in brood, gebak,
chocolade, suikerwerken, levensmiddelen
en rookartikelen

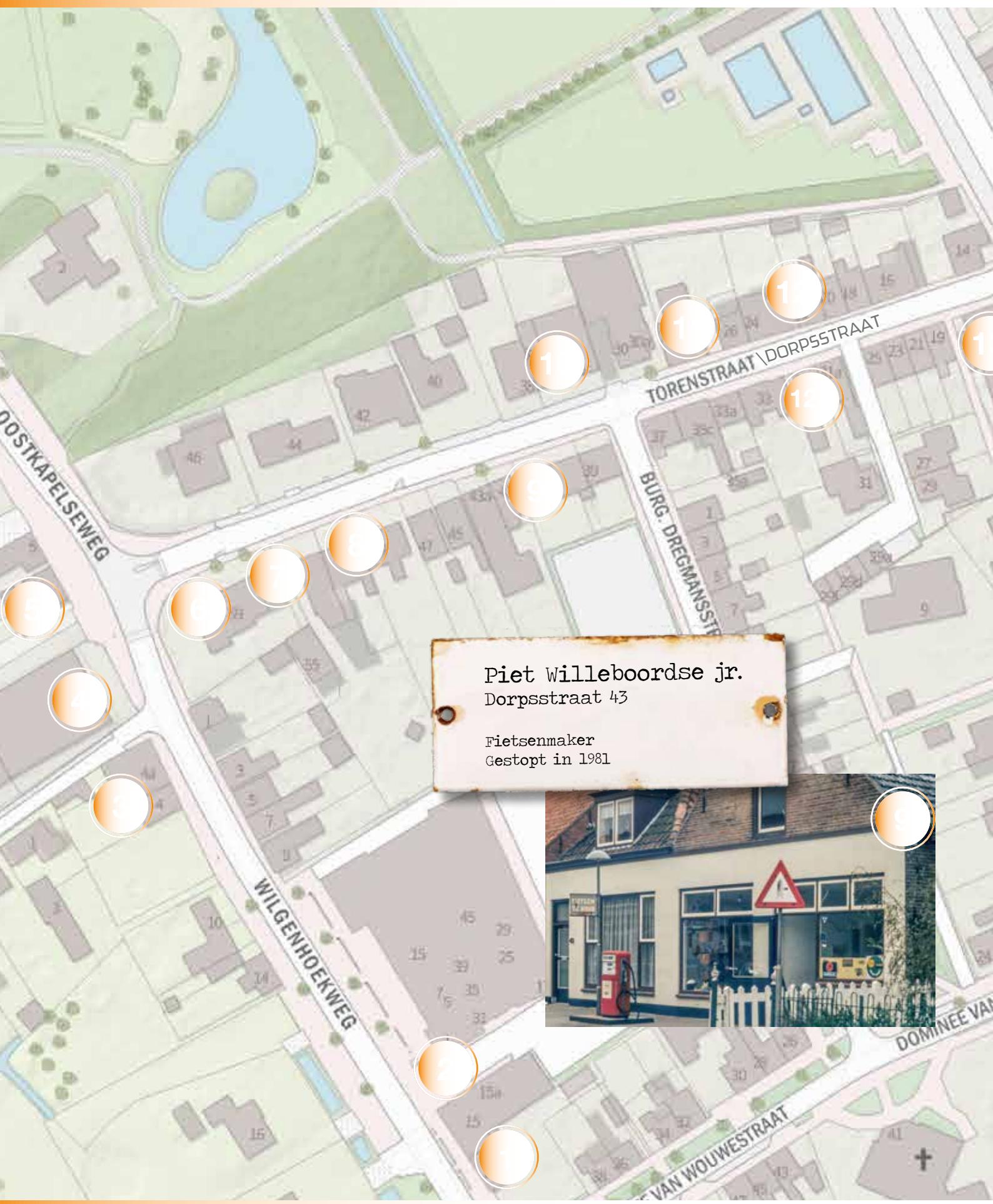

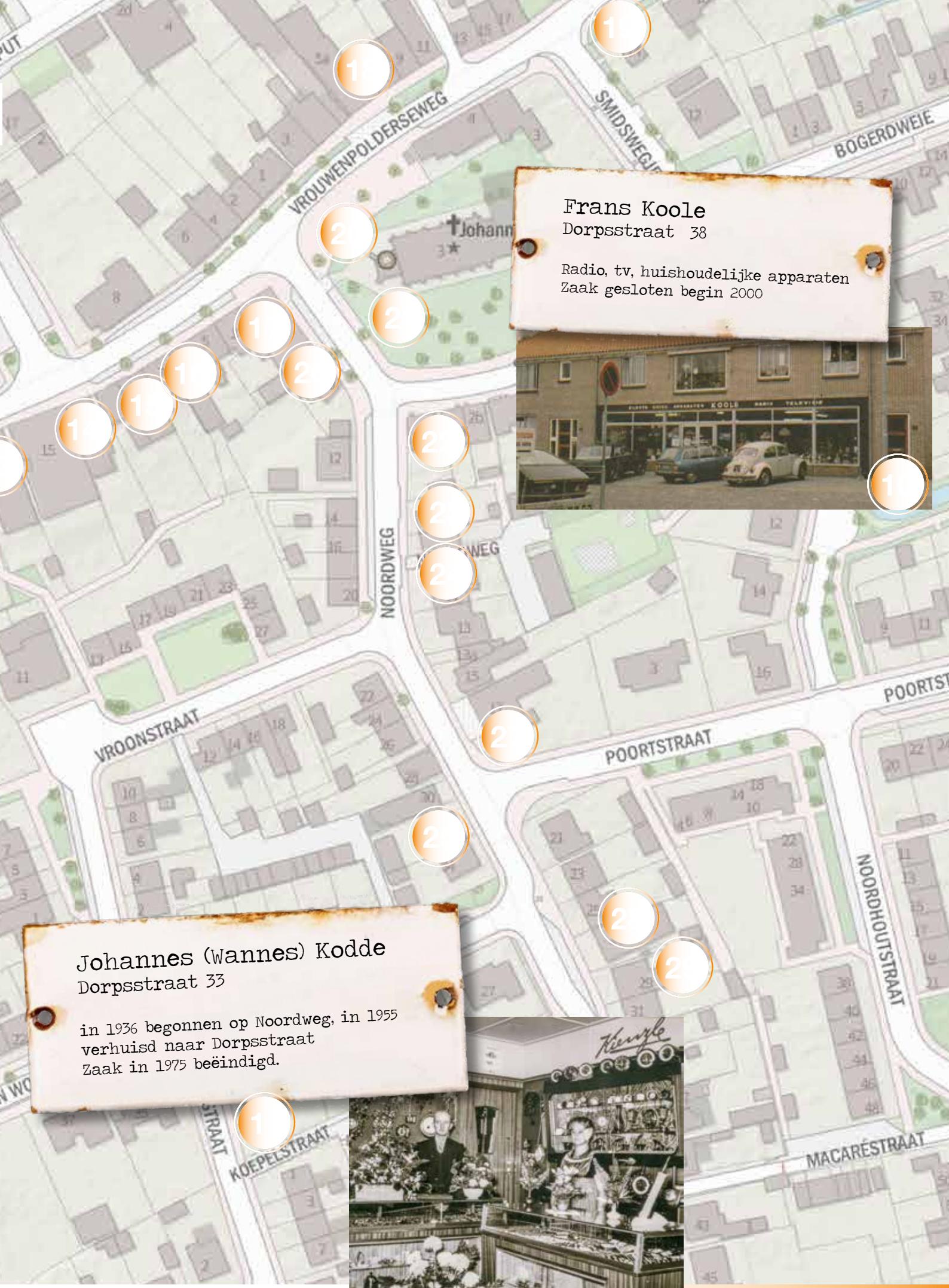
Rinus en Corrie Muizelaar
Dorpsstraat 11

Drogist, winkelier in levensmiddelen
In 1970 verbouwd tot A & O supermarkt,
in 1989 gesloten

met dank aan Frans van de Driest voor het beschikbaar stellen van foto's en gegevens

Frans Geldof

Noordweg 1

Café de Lindeboom, ijscoman, handelaar in ijzerwaren, betonnen buizen etc
in 1979 werd de Lindeboom afgebroken

2

Hendrik Meijers

Noordweg 5

Hoef- en kachelsmederij, haarden, kachels, landbouwwerktuigen en gereedschap. Zoon Henk nam bedrijf over in 1970. De hoef- en kachelsmederij was al beëindigd.

Ko van den Berg

Noordweg 11

Kapper
Gestopt in jaren '60

2

Leen Boone

Noordweg 17

Fietsenmaker
In 1998 gestopt

Klaas en Pie Houterman

Noordweg 25

Kolen- en petroleumboer, kruidenier,
bloemenverkoper

2

Izaäk en Betje Francke

Noordweg 32

Opfokken jonge hennen, melkslijter,
levensmiddelenbedrijf
Winkel in 1983 gesloten

2

Frans Koole

Noordweg 4

Elektricien,winkelier in elektrische
apparaten, verlichtingsartikelen,
grammofoonplaten
In 1971 verhuisd naar pand Dorpsstraat
(nu Torenstraat 38)

2

Gezusters Jobse

Noordweg 13

Winkeliersters in manufacturen
Gestopt in jaren '60

2

2

Bart Sinke

Noordweg 27

Schoenmaker, schoenenwinkel,
ruitersportartikelen
Sinds 1991 winkel in Torenstraat 1

2

Liza en Nellie Louwerse

Noordweg 29

Levensmiddelen, rookartikelen, klompen,
diepvriesproducten, drank, foto-en film-
rolletjes, souvenirs en huishoudelijke
artikelen
In 1987 gestopt

Oorlogsherinneringen van Jan Wattel (2)

Voorwoord door Frans van den Driest

In de vorige Waker staat het eerste deel van de oorlogsherinneringen van Jan Wattel, geboren op 19 mei 1928 op een klein boerderijtje, gelegen op de hoek van de Zoekweg (nu Boshoekweg) en de Huismansweg in Serooskerke. Het gezin bestond uit vader, moeder, vier zonen, grootvader en twee onderduikers

Het eerste deel eindigde met een ontstellende ontdekking van de onderduikers Marien en Jan. Het gezin had toen de bevrijding van Walcheren op 1 november begon de tijdelijke woning in Oostkapelle verlaten omdat het te gevaarlijk was vanwege de beschietingen en was teruggegaan naar de Boshoek. Toen Marien en Jansen de volgende dag terugkeerden naar Oostkapelle om de achtergebleven koeien te melken, zagen ze dat de granaten alles hadden vernield.

Dorsen van graan voor de Lindeboom

Bevrijd

Kort hierna werd ook dit laatste stukje Walcheren bevrijd en in Vrouwenpolder op 8 november de overgave getekend. Iedereen blij, maar echt feest was het niet, gezien de uitzichtloze situatie waarin we ons bevonden. We hebben met z'n allen onderdak gevonden in de villa Roodkapje, waar meer vluchtelingen verblijven. Ik herinner me een eerste contact met de bevrijders, we kregen sigaretten en chocola. Grootmoeder Versluijs stak een sigaret op om de bevrijding te vieren.

Op 8 november heeft zich in Serooskerke een groot drama afgespeeld. Een eenheid van vier Buffalo's, (rupsvoertuigen die zowel konden rijden als varen) gingen op weg vanuit Domburg naar Veere. Bij aankomst in Serooskerke werden ze met vlagvertoon onthaald. Na een korte pauze in het dorp werd de reis voortgezet via de Noordweg en bij café Westdorp richting Gapinge. Op deze driesprong reed één van de tanks op een mijn en vloog de lucht in. Er waren 20 doden te betreuren en negen gewonden. Er werd besloten om de patrouille af te breken en terug te keren naar Domburg.

Op weg naar Noord-Beveland

Nadat op 2 november Noord-Beveland bevrijd was, wilde Marien Clement graag naar huis. Hoewel zijn verloofde, Maatje de Smit, diverse malen op bezoek was geweest, verlangde hij haar en ook zijn ouders weer te zien. Hoe hij

op Noord-Beveland moest komen wist hij niet en omdat hij er tegenop zag alleen op weg te gaan, vroeg hij mij om mee te gaan. Moeder had zorgvuldig z'n kleren en nog wat persoonlijke dingen ingepakt in een rieten koffertje, met leren riem dichtgebonden. Zo gingen Marien met z'n koffertje en ik op pad richting Oranjezon. Onderweg stopte een militair in een Bren Carrier (een licht bepantserd rupsvoertuig) en kregen we een lift tot in Vrouwenpolder. Na informatie hier en daar hoorden we dat er dagelijks bij gunstig tij een bootje voer vanaf het gat in de Polredijk richting Veere.

Wij te voet van het dorp tot aan het gat, waar inderdaad een roeiboot lag en twee mensen stonden te wachten op de eigenaar om mee te varen naar Veere. Na een poosje kwam deze opdagen en staken we met z'n vijven van wal. We zaten weliswaar in een roeiboot, maar roeien was door de vele obstakels niet mogelijk. Het voortbewegen moest met behulp van stevige, plm. 4 meter lange houten palen, het zogenaamde 'bomen'.

In verband met de ebstroom, die net was begonnen, liep de vaarroute in een wijde boog landinwaarts rond het gat. Helaas werd de stroom zo sterk dat één van de stokken brak en we de boot niet konden houden. We gingen steeds harder richting het stroomgat. Goede raad was duur en we zagen ons al met boot en al in het Veerse Gat belanden. De eigenaar besloot de boot vast te leggen aan een boom en daar te wachten tot het tij keerde. Dit was jammer genoeg geen optie. Door de eb- en vloedstroom werd het stroomgat steeds breder en dieper en het water sleepte alles mee. We zagen struiken en bomen door het gat verdwijnen. We hebben daar allemaal doodsgangsten uitgestaan. Uiteindelijk werd besloten de boot de boot te laten en te proberen om te voet Veere te bereiken. Het was onmogelijk om alleen in de stroom staande te blijven. We hebben dus met z'n vijven de overgebleven stok vastgepakt en zijn zo naar Veere gelopen. Het was een barre tocht, het ene moment tot aan je knieën in het water, het andere moment tot aan je middel. Proberen om bij dammen te komen, anders liep je vast in prikkeldraad of een haag van bramen en doornstruiken.

Toen we eindelijk in Veere kwamen was het inmiddels donker geworden. Dat was een dag om nooit te vergeten. De volgende morgen is de eigenaar tevergeefs naar z'n bootje op zoek gegaan, alles was in het Veerse Gat verdwenen, ook het koffertje waar moeder zo goed op had gepast. In Veere werden we opgevangen door de familie Volmer en konden daar onze kleren drogen en overnachten. Volmer was vrachtrijder en de volgende dag mochten we meerijken naar Middelburg. Bij navraag bleek dat de Sloedam alleen open was voor militair verkeer en dat je als burger een vergunning nodig had van de Engelse militaire commandant. Marien kreeg deze, maar ik niet en zo kon ik onverrichterzake terug naar Oostkapelle. Deze reis ging per DUKW (een voertuig op wielen dat kon rijden en varen)

Vlees in overvloed

Na dit hachelijke avontuur terug in Roodkapje, was er een aantal weken weinig te beleven. We zwierf rond in de duinen, zochten in bunkers naar souvenirs, etc.. Herhaaldelijk gebeurde het dat een koe die in de duinen liep op een landmijn trapte en moest worden afgemaakt. Het vlees werd verkocht en ik heb zelden zoveel vlees gegeten als toen.

Een DUKW, voertuig waarmee je kon rijden en varen, onderweg ergens op Walcheren.

Er werd iedere zondag een kerkdienst gehouden op de boerderij Duinhelm, vlakbij gelegen aan de Duinweg. Een ouderling van de kerk uit Oostkapelle leidde de dienst.

Het leven op de dorpen paste zich aan de benarde situatie aan. Zo kwamen bootverbindingen naar Middelburg, zoals hier vanaf Serooskerke. Met vlotten werd het graan voor zover het niet in het water stond- uit de schuren gehaald en in de kern die hoger lag en meestal droog bleef, gedorst.

Evacuatie

Het was echter duidelijk dat deze situatie niet zo kon blijven. Er waren veel te veel mensen gevlocht voor het water naar die kleine droog gebleven plekken. Daarom trad een evacuatie plan in werking, ieder die geen taak had in die gemeenschap moest weg. Zo ook de familie Wattel. "We kregen van gemeenteweg een oproep ons op die en die dag om zo laat te melden bij de kerk in Oostkapelle. Als ik me goed herinner was het de week voor Kerst. We mochten alleen meenemen wat we dragen konden. Vandaar ging het met DUKW's via Oranjezon naar Vrouwenpolder en doken bij de molen over het strandje, zo het Veerse Gat in. Zo voeren we naar Veere en vandaar met een binnenvaartschip via het kanaal naar Middelburg. We werden voor de nacht ondergebracht in de ambachtschool aan het Molenwater. Van slapen kwam niet veel, het was niet zo comfortabel met zovelen op een laag stro. De volgende morgen ging het per vrachtwagen, een GMC (General Motors Company) van het Engelse leger- via de Sloedam richting Goes.

Grootvader en grootmoeder Versluijs en tante Nee werden gedropt in 's Heer Hendrikskinderen, wij werden afgezet bij de kerk in Wemeldinge. We kregen daar te horen waar we heen moesten om gehuisvest te worden en waar

Bren Carrier

we terecht konden met vragen, etc.. Ons gezin werd op twee adressen ondergebracht, grootvader Wattel met vader, moeder en Piet op het ene en Hans, Simon, Piet de onderduiker en ik op het andere adres. We moesten maar zien hoe we daar kwamen en bij navraag bleek dat deze adressen helemaal aan de overkant van het kanaal waren gelegen. Wij op pad vanaf de kerk aan de westkant van het dorp, via de sluizen naar de oostkant, een afstand van plm. anderhalf tot twee kilometer. Men zal wel gedacht

Dijkherstel

Intussen werd er met man en macht gewerkt aan het herstel van de dijken op Walcheren. Er werd groot materieel van de MUZ (Maatschappij Uitvoering Zuiderzeewerken) ingeschakeld, wat toen bezig was met de dijk aanleg rond de Noordoostpolder. Op 2 oktober 1945 was het gat in de Nolledijk bij Vlissingen gedicht, op 12 oktober de dijk bij Westkapelle en op 23 oktober die tussen Veere

Het dichten van een van de vier geulen tussen Veere en Vrouwenpolder

hebben: 'Wat zijn dat voor schooiers'? Ik kan ook niet zeggen dat we met gejuich werden onthaald. De ontvangst was koel en ik geloof niet dat er veel begrip was voor de situatie waarin wij ons bevonden. Gelukkig konden we al spoedig terecht in een leegstaand huisje, dicht bij de sluizen. We hebben daar veel kou geleden, de schoorsteen trok niet en het enige wat er was om te stoken was nat hout. Soms stikten we zowat in de rook en moeder had de grootste moeite om een warme maaltijd te maken. Ook deze periode was gelukkig van korte duur en we konden toen verhuizen naar een woning midden op het dorp, naast bakker Van der Maale. In de woning was een tekort aan slaapplaatsen. Simon, Piet de onderduiker en ik sliepen op de zolder boven de bakkerij. Heerlijk warm en lekker geurend. Hans had zich inmiddels aangemeld als vrijwilliger in militaire dienst. Toen we eenmaal wat ingeburgerd waren, hebben we eigenlijk best een goede tijd gehad daar. Vader had werk gevonden op een fruitbedrijf en had het daar goed naar z'n zin. Simon ging naar de ambachtsschool in Goes en ik naar Middelburg. Ik was daar in de kost bij een familie in de Nieuw Oostersestraat en ging in het weekend naar Wemeldinge. Toen op 5 mei in Wageningen de overgave van de Duitsers werd getekend en noord Nederland was bevrijd, ging ook Piet de onderduiker terug naar huis, ik meen naar Vlaardingen.

en Vrouwenpolder. Men heeft toen een gat gemaakt in de kanaaldijk en via de sluizen in Vlissingen en Veere is het meeste water op natuurlijke wijze afgevoerd, de rest werd weggepompt. Eind december 1945 was het eiland westelijk van het Kanaal door Walcheren drooggevallen.

Terug naar de Boshoek

Na schoonmaak en enkele herstellingen zijn we in het vroege voorjaar van 1946 naar de Boshoek teruggekeerd. Het was in de beginstijd een troosteloze toestand, geen boom of struik was nog in leven en op het door het zoute water vergiftigde land wilde niets groeien. De wegen zaten vol kuilen en waren bijna onbegaanbaar en er waren weinig vervoersmogelijkheden. Het enige gewas wat in de eerste jaren wilde groeien was koolzaad, zowat heel Walcheren zag geel. Na enkele jaren heeft dit zich allemaal hersteld en kon er normaal gezaaid, geplant en geoogst worden.

Tot zover mijn herinneringen aan de oorlog en de eerste jaren daarna. Dit is gelukkig geen droevig verhaal geworden, er zijn in onze familie geen slachtoffers te betreuren geweest en de schade was alleen materieel. Bovendien beleefden we als jonge jongens dit alles als één groot

avontuur. Later realiseer je je steeds meer dat het voor de ouderen heel anders was en wanneer ik de televisiebeelden zie van al die vluchtelingen overal in de wereld, denk ik vaak terug aan onze aankomst in Wemeldinge tijdens de evacuatie. Ook moeten we ons blijven herinneren dat de bevrijding van Zeeland 5280 slachtoffers heeft gekost.

De bewoners van de Boshoek na de oorlog

Grootvader Wattel is, na nog enkele gelukkige jaren in de Boshoek, in 1952 overleden. Simon is in 1957 getrouwd en met z'n vrouw geëmigreerd naar Zuid-Afrika en heeft daar een nieuw bestaan opgebouwd. Piet is beroeps militair geworden en woont tegenwoordig in Oostenrijk. Hans heeft, na z'n huwelijk in 1956 met Toos Riemens, de Boshoek overgenomen. Hans heeft in 2003 de Boshoek verkocht en is met Toos in 1994 naar Oostkapelle verhuisd en daar in 2005 overleden. De nieuwe eigenaar van de Boshoek heeft het in 2004 gesloopt en vervangen door nieuwbouw. Vader, moeder en ik verhuisden in 1956 naar Noordweg 41 in Serooskerke. Moeder is daar in 1962 overleden, waarna vader is teruggegaan naar de Boshoek en inwoonde bij Hans en Toos. Hij is later naar het bejaardentehuis 'Ter Mantelinge' in Domburg verhuisd en daar in 1974 overleden. En ik, ik heb een timmermansopleiding gevolgd. Vanaf 1945 heb ik enkele jaren als timmerman bij mijn oom Simon Versluijs in Middelburg gewerkt en heb door zelfstudie het opzichtersdiploma waterbouwkunde behaald. Daarna ruim drie jaar bij Publieke werken in Tilburg gewerkt en een jaar bij ingenieursbureau Van Hasselt en de Koning in Nijmegen. Mijn oom Simon Versluijs, die geen opvolger had, vroeg mij of ik interesse had bij hem in de zaak te komen om het later over te nemen. In 1958 ben ik getrouwd met Janny Sinke. We hebben tot 1976 in Middelburg gewoond. Daarna zijn we verhuisd naar Vrouwenpolder, waar ik nog steeds woon, helaas sinds maart 2020 zonder Janny.

Marien Clement is weer gaan werken bij z'n vroegere baas en is in 1947 getrouwd met Maatje de Smit uit Strodorp; vader, moeder en ik zijn daar op de bruiloft geweest. Hij is in 2007 overleden. Piet de onderduiker (z'n achternaam was Van Marion) is weer gaan varen, maar na z'n huwelijk aan wal gaan werken. Hij kreeg een baan bij de raffinaderij van Shell in Pernis en is daar helaas bij een ontploffing in 1968 om het leven gekomen.

Jan Wattel

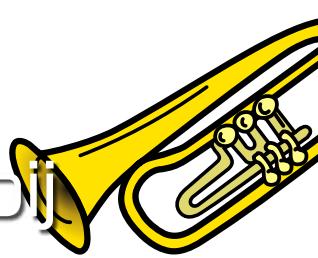

Lange Jan Middelburg:

Het Groter Geheel van Ko de Rooij

Bert Geleijnse

Stel, je komt op je ommetje langs 't Soete Buyten aan het pittoreske Van Vollenhovenweggetje. Grote kans dat vrolijke trompetklanken naar je toe waaieren uit het kleine huis vooraan op het erf, 't Kleine Buyten. Sinds februari van dit jaar woont daar de uit Middelburg afkomstige Ko de Rooij. Hij is niet alleen een getalenteerd trompettist, maar heeft ook een praktijk voor 'balansbehandeling'. Beide zaken combineert hij op een bijzondere manier. Dat alles maakt nieuwsgierig, dus op naar 't Kleine Buyten.

Een zetje

"Nee, ik noem het geen therapie," zegt Ko (37) bij hem thuis in de kleine, gezellige woonkamer, "therapie is vaak symptoomgericht, maar met de balansbehandeling corrigeren we het lichaam niet, ik sleutel er niet aan. Wat ik doe, is het lichaam activeren: ik geef het alleen een zetje in de goede richting, zodat het zelf de balans weer kan herstellen."

Dat vraagt om uitleg: wat is er dan niet in balans en welk zetje wordt er dan gegeven?

Ko legt uit dat de balansbehandeling zich richt op het hoofd of beter de hersenen. Door allerlei oorzaken, zowel lichamelijk als geestelijk kunnen mensen in onbalans zijn. De hersenen spelen daarin een sleutelrol: als deze niet in balans zijn heeft dat ook gevolgen voor het fysieke en mentale functioneren van iemand. Bij de balansbehandeling beweegt Ko op een bepaalde, snelle manier het hoofd, in het verlengde van de wervelkolom. Dat zorgt voor een patroononderbreking in de hersenen. De bedoeling is dat de hersenen daardoor weer in balans komen, waarbij ze meer als eenheid functioneren. Daarbij gaat ook het lichaam aan de gang: het doet 'een systeemcheck' en gaat na waar zaken niet in balans zijn, waarna een proces van correctie en herstel in gang wordt gezet. Uiteindelijk kan het leiden tot meer rust, minder spanning en stress, meer kracht en een betere lichaamshouding. "Het gaat er om dat zelf herstellend vermogen te prikkelen", zegt Ko, "Een krachtige manier om dat te doen is via de hersenen. Wanneer de hersenen weer een geheel gaan vormen, volgt het lichaam vanzelf. Er ontstaat meer eenheid, lichamelijk, geestelijk, maar ook met de mensen om je heen. Het wordt een groter geheel. GroterGeheel is dan ook de naam van mijn praktijk en website."

Bewustwording

Het mag duidelijk zijn dat Ko geen chiropractor (in de volksmond 'kraker') of osteopaat. Hij mobiliseert of manipuleert geen gewrichten of weefsels. Om deze behandeling verantwoord te kunnen geven, heeft hij met de vereiste medische basiskennis een intensieve studie gevolgd aan de Alphabiotic Academy in Dallas in Texas en is hij in oktober 2007 gecertificeerd.

Voor en na de behandeling checkt Ko de balans in het lichaam bij de heupen, armen, benen en nek. Binnen een week volgt dan een tweede sessie, waarbij wordt nagegaan in hoeverre de balans er nog is en wat iemand daar zelf bij ervaart. Aan de hand daarvan wordt besproken wat het vervolgtraject zal zijn. In balans komen is een ding, bewustzijn een tweede: bewust zijn van je eigen balans of onbalans en wat je er aan kunt doen om deze te herstellen. Ook op dat bewust-worden richt Ko zijn begeleiding en daarmee is de naam van zijn praktijk compleet: GroterGeheel, praktijk voor bewustwording en balans.

Geen speelgevoel

Als jong jochie was de muzikale aanleg van Ko al duidelijk, trompetspelen ging hem 'spelenderwijs' af. Vanzelfsprekend, op een natuurlijke manier. Onbewust bekwaam zou je het kunnen noemen. Echter tijdens zijn studie trompet aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag kreeg Ko te kampen met ernstige problemen met zijn embouchure. Embouchure is de manier waarop je de mondspieren gebruikt om een blaasinstrument te bespelen. Ko daarover: "Ik had geen speelgevoel meer, kon eigenlijk geen fatsoenlijke noot meer spelen. Ik was mijn natuurlijke manier van spelen kwijt. Ik heb bij verschillende docenten geprobeerd een andere manier van spelen te leren, maar dat kostte me zoveel moeite en voelde zo onnatuurlijk, dat ik uiteindelijk besloten heb te stoppen met de studie."

Redding

Verkeerde spierspanning komt vaak voor bij spelers van blaasinstrumenten. Ko merkte een fysieke kortsluiting

tussen de spieren. "Ik had er geen contact meer mee." Het leidde tot jaren zoeken naar oplossingen, maar ook tot zich verdiepen in het probleem én tot zelfreflectie. Want problemen met de embouchure ervaar Ko ook als een mentaal probleem. Onbalans... al noemde hij het toen nog niet zo. Totdat hij in 2002 in aanraking kwam met The Balanced Embouchure, een methode ontwikkeld door een Amerikaanse trompetdocent, Jeff Smiley, gericht op het ontwikkelen en verbeteren van de embouchure van koperblazers. "Het was mijn redding," zegt Ko. "Ik kon uiteindelijk weer trompet spelen. Het leidde ook tot een kennismaking met de balansbehandeling, die voor mij beslissend was: ik besloot de opleiding te gaan volgen."

De cirkel is rond

Muziek en balansbehandeling komen nu op een bijzondere manier bij elkaar. Want 't kleine Buyten is niet alleen de Buten plaats voor balansbehandeling en trumpetlessen. Ko ondersteunt ook koperblazers, veelal professionele

musici, die met embouchureproblemen kampen. Problemen, die hij bij zichzelf heeft leren begrijpen en herstellen. Deze kennis en ervaring combineert hij met de kennis van de balansbehandeling. Hij coacht de musici fysiek en mentaal bij de oefeningen die zij doen op basis van de Balanced Embouchure methode. Dat gebeurt behalve in 't Kleine Buyten ook online met trompettisten van over de hele wereld. "Dus wat begon met muziek kwam ook weer terug bij muziek," zegt Ko. "En dan te bedenken dat Peter Laverman, de eigenaar van 't Soete Buyten, mijn eerste trumpet leerling was. Hij was ruim 40 jaar ouder, ik was toen een jochie van 15 en hij was mijn tandarts, maar er is een bijzondere en dierbare vriendschap tussen ons ontstaan. Kort voor zijn dood – hij was toen ernstig ziek – vroeg hij mij of ik hier wilde komen wonen. Voor zijn echtgenote in het grote huis wel zo prettig en voor mij een wens, die in vervulling ging, want ik wilde altijd al in dit bijzondere huisje wonen met die bijna tastbare, meditatieve stilte en sfeer. Ja, zo zijn lijntjes bij elkaar gekomen en is de cirkel rond. Als dat geen groter geheel is!"

Stoepkriet

Ik bin op pad nè 't park en 'k loope in de Zandpit. Wa staet daè noe toch, m'n 'eden? De woorden van een jonge schriever. Ja, dat moe wè. Ze bin geschreve mee stoepkriet. Da's de ansturmende generatie Stroskèrkse schrievvers. Dus ik leze wat at er staet:

'Pas op voor de hondedrolen.' Dat staet er eerst en dat begriepe 'k maer al te goed. En dan: 'Anders bijten ze.' Even verderop staet er nog wat, mae da's deur nattig'eid nie mi te lezen.

'k Moe toch even dienke. Wien biet er dan ajje nie op past? Ja, dat moete wè die 'onden weze. Toch? Die 'ebbe in elk geval tanden. En die ...

Affijn, ik 'ouwe maer op. Eén diengen is duudelijk. De jongste generatie schrievvers 'ier op 't durp eit gevoel vò humor. Lienksom of rechtsom, dat 'ebbe ze – da kan agauw nie anders.

En dus: een pluumpje van mien. Vee schriewe, joengers en meisjes. Eerst mee stoepkriet en dan mee penne en papier. Aolles daè ajje mae mee schriewe kan! En dan mae ziee wat at er van komt. En nog bedankt vò 't waerschuwen ee.

As ik dit schriewe is 't november en zitte me nog in de tweede golf van de corona-epidemie.

Daè zu'n me nog wè in zitte as julder dit leze. Iedereen vee thuus, weinig te beleven.

'k Moe wì dienke an onzen eersten buurman op Seroos, Corre Geldof. 't Zou noe nik sò z'n weze. Want Corre

zeide: Ik zou elken dag wè een nieuw mèns wille spreke. Oftewel: iemand die at n nog nooit eerder gezien of gesproken ao. Prachtig ee? Zò een man was dat. Aoltie nieuwe diengen wille wete. Een mentaliteit die a 'k drommels goed kan volge; 'k bin ook wè een bitje zò.

Tja, vò 't moment zit dat er nie in ee. Een bitje be'elpe dan mae, mee tillefon en zò – of modernere diengen. Een praatje op straete – mag ook, tenminste dat docht ik toch.

Of ... wa dochte je van communicere mee stoepkriet? Een praatje éénletterlijk op straete. Mee geelen kriet of rooien of blauwen – maakt aol nie uit.

Even neerkrabbele wat at er in je nè boven komt, mènsen! Stoepkriet genoeg op de wereld. En nae een paer regenbuuen is 't wì weg. Doe??

Schooljuf, schoolmeester en schoolhond

Izaäk Geschreven

Dit schooljaar is Guy Midavaine begonnen als leerkracht in groep 6/7 aan de Wegwijzer. Mooi, een man erbij in de vrouwenwereld van het basisonderwijs! Maar wat echt verschil maakt is dat hij drie dagen Tibbe meebrengt naar school. Tibbe?

Zijn baas, Guy, heeft diverse sociale studies met succes afgerond, maar bleef zoekend. Uiteindelijk vond hij zijn plek voor de klas op de basisschool. Tien jaar gaf hij les In Oost Souburg en dit schooljaar is hij overgestapt naar de Wegwijzer. Van een grote basisschool naar een dorpschool, nieuwe collega's, een nieuwe omgeving, weer eens iets anders.

Toen hij lesgaf in Oost-Souburg werd hij vrijwilliger bij het dierenasiel in Vlissingen en vertelde zijn leerlingen over zijn belevenissen met de dieren daar. Tot zijn verbazing kwamen steeds meer van zijn leerlingen naar het asiel om kennis te maken met de dieren daar, vooral met de honden. Hij zag contact ontstaan tussen kinderen en honden, mooie, innige contacten. Zijn directeur moedigde hem aan om onderzoek te doen naar de rol die een hond kan spelen in het onderwijs. En wat bleek? Vooral in het speciaal onderwijs had men ervaring met honden in de klas.

Een speciale rashond?

Uiteraard, want niet iedere hond kan voor de klas staan..... Tibbe is een labradoodle, gefokt door een Australiër op vacht en op karakter. De vacht is hypoallergeen valt bijna niet uit, huidschilders komen veel minder los. Guy's vrouw is allergisch maar Tibbe woont al vijf jaar zonder problemen bij hen. Een labradoodle is sociaal ingesteld, is gemakkelijk te trainen en is intelligent.

Een speciale opleiding gevolgd?

Tibbe heeft een opleiding gevolgd als autisme begeleidingshond. Die opleiding sluit goed aan bij de inzet in de klas. Hij biedt steun, hulp, veiligheid. Kinderen die niet lekker in hun vel zitten, trekken naar hem toe. Maar meester Guy is de baas, hij heeft een training gevolgd als kindercoach met Tibbe als co-coach. Hij beschermt Tibbe tegen al te veel prikkels. Daarom zijn er ook regels, tien gouden regels, voor het omgaan met de hond. Bijvoorbeeld "Omhels mij nooit" en "Eerst vragen aan de mees-

ter of juf of je mag aaien." **En tijdens de rekenles?**

Tijdens de rekenles ligt Tibbe te rusten op zijn matje in de klas, is hij onderdeel van het meubilair of hij doet een rondje door de school, even kijken of alles in orde is. Maar hij is wel een leesmaatje. Hij vindt het interessant om te worden voorgelezen. En dat is een stimulans voor kinderen die daar nog wat moeite mee hebben. Ook stimuleert hij kinderen om duidelijk te praten, goed te communiceren, dan luistert hij en dat geeft de leerling meer zelfvertrouwen.

En als er een leerling bang voor hem is?

Guy helpt de leerlingen in gefaseerde stappen over hun angst heen te komen. Dat geeft zelfvertrouwen en helpt om andere angsten te overwinnen. Guy: "Je staat versteld van de grote stappen die ze dan maken. Niet meer bang zijn, dat werkt door in de persoonsvorming." Tijdens de pauze wordt hij uitgelaten door een aantal kinderen, kinderen, die wat 'gevoeliger' zijn trekken vaak naar hem toe. Tibbe heeft een werkweek van drie dagen. Daarna moet hij uitrusten van al die prik-

kels die hij heeft opgedaan. Hij wordt nu alleen nog ingezet in de groep 6/7 van meester Guy. Het is volgend jaar zeker de bedoeling dat hij door de hele school, voor meer kinderen ingezet gaat worden. "Naast het cognitieve moet ook het gevoelmatige aan bod komen en dat gebeurt onder andere met de hond." In feite zorgt Tibbe voor een extra werkform in de klas. Want bijv. samen een parcours uitzetten voor Tibbe heeft iets extra's: Tibbe is een levend wezen met wie je een band kunt opbouwen.

Goedemorgen?

Guy: "Kinderen gaan met meer plezier naar school. Ze groeten 's ochtends eerst de schoolhond en daarna is de schoolmeester aan de beurt."

Oproep!

Werk mee aan een duurzaam Serooskerke.

De gemeente Veere heeft een duurzaamheidsplan. Ook in ons dorpsplan staat dat we willen werken aan een duurzame toekomst. Dat zal de één meer doen dan de ander. Er zijn al veel daken bekleed met zonnepanelen. De waterpomp en de elektrische auto, al dan niet hybride, hebben hun entree gedaan op Seroos. Maar niet iedereen weet wat er mogelijk is en de ontwikkelingen op dit gebied gaan snel.

Daarom wordt het tijd om eindelijk een actiepunt van het dorpsplan te realiseren: een werkgroep Duurzaam Serooskerke oprichten.

Met welk doel?

- Kennis verzamelen
- Ideeën delen
- Vraagbaak zijn
- Helpen bij toepassingen

Voorbeeld:

1. Ik heb een huis, gebouwd in de jaren zeventig, redelijk geïsoleerd. Hoe kan ik op een verantwoorde manier energie besparen (en een wellicht redelijk rendement uit mijn spaargeld halen)?

2. Is het mogelijk een zonne-energie coöperatie op te richten waarbij bewoners die geen eigen dakruimte bezitten wel zonnepanelen kunnen adopteren op die liggen op daken van bijvoorbeeld de bedrijfsgebouwen in de Zompe?

Wie?

De dorpsraad wil graag een werkgroep oprichten. We willen in contact komen met bewoners die vanuit ervaring, expertise of gewoon belangstelling een groep willen vormen en aan de slag gaan.

Aanmelden:

bestuur@dorpsraadserooskerke.nl

Graag vraag ik aandacht voor het volgende

Reeds enkele jaren loop ik dagelijks mijn ronde om zwerfafval op te ruimen. In Zutphen en ook de rest van Nederland lopen meer mensen "hun" rondje.

Op www.helemaalgroen.nl kun je een gratis app downloaden en als je dat wilt jouw rondjes vastleggen. Dit voorkomt dat er "dubbele" trajecten gelopen worden. Heel handig!

Ja! Inderdaad er zijn kosten verbonden aan het gratis verstrekken van een app (+updates) aan vrijwilligers, die zwerfafval opruimen.

www.helemaalgroen.nl zoekt partners/donateurs

Alvast dank voor jullie medewerking.

Met vriendelijk schone groeten Hans Westerhof

Zwerfafval! Dat pakken we samen op?

The advertisement features the logo for Helemaal GROEN (a stylized green 'H' and 'G') at the top. Below it, a teal banner contains the text: "Zwerfvuil maken is geen kunst. Zwerfvuil opruimen is dat wel!". A photograph of two children in a park, one holding a trash bag, is shown in a frame. In the foreground, several people are sitting on benches watching the scene. At the bottom, there is a call to action: "www.helemaalgroen.nl" and "Download de gratis app!" followed by a QR code.

De klok luidt. Het is zondagochtend negen uur. De volle maan is vertrokken, om de nacht in een volgend deel van de wereld bij te lichten. De zon zet de wereld hier in een zacht najaarslicht. Zuster maan, broeder zon. De klok herinnert: let op, over een uur begint het!

Gedachten dwalen af naar vroeger.

's Maandags in de klas zeiden kinderen 'meester, ik heb u gisteren in de kerk gezien!'. Elke zondag speurde ik ook, maar nee. 'Meester, ik zie u nooit in de kerk?' Zelfs als kind voelde ik verlegenheid. Hoe leg je een kind uit dat er verschillende kerken zijn? Maar met kerst, dan zag ik hem! En nog veel meer mensen die ik kende: ooms, tantes, buren, en natuurlijk klasgenootjes. He he!

Het geluid van de Serooskerkse kerkklok, ik denk dat ik het overal in de wereld zou herkennen. Thuis. Zo klinkt en voelt dat. Op een vakantie lang geleden, barste een van de kinderen ooit totaal onverwacht in hartstochtelijk gehuil uit. 'Ik mis de luidklok van Seroos!', was het antwoord op de geschrokken vraag wat er was. Vorig jaar was de klok lange tijd stil. Onderhoud. Waarbij de klepel onder andere lekker was ingeget. 'le klienkt nie as anders', sprak een kenner.

In alle stilte klonken er soms grote passen op het baantje naast ons huis. De achterdeur open, het geluid van een hoofd dat zich (altijd) stootte tegen de lage bovendorpel, de stem van de buurjongen: 'bure, telefoon!'. Waarop moeder naar de buren ging om te praten met degene die haar gebeld had. Op het nummer van de buren. Niet iedereen 'had telefoon', zoals dat gezegd werd. Of een auto. Of een televisie. Een antenne op het dak gaf aan wie wel. Woensdag- en zaterdagmiddagen zaten er wel tien kinderen verspreid in de woonkamer van Jakobje. Swiebertje, Zorro, Ivanhoe op de teevee! Tien sigaren rijker keek Jakobje het glimlachend aan.

Iedereen was wel lid van een van de vele verenigingen. De muziek, de voetbal, de gym, de EHBO, de brandweer, de reciteur. Het hele dorp kon genieten van de jaarlijkse 'uitvoering' van elke club. Houten klapstoelen in het verenigingsgebouw, nu de oefenruimte van EMM. Door de open deuren denderden de senioren van de gymnastiek naar binnen om woest aan de rekstok rond te slingeren. Of je zag een toneelstuk, genre klucht. Of de muziek liet zich horen. Een koor. 'In de pauze rad van avontuur!' of 'Verloting met leuke prijzen!'

Op zondag wandelen langs het tuinpad met je vader, want dat lag hier ook. Seroos. Rustig, eenvoudig, simpel, overzichtelijk. Hervormde kerk, gereformeerde kerk. Elk een eigen school, bakker, schilder, kruidenier, fietsenmaker. Niet meer dan een paar straten eigenlijk. Een winkelweek, gemeentewerkmannen die grote palen in de grond plaatsten. Verbonden met snoeren van gekleurde gloei-

lampen, hoog in de lucht. Versierde etalages, het eerste optreden van een beatgroep in een schuur in de Zandput. Muziek in de muziektent en hossen in het Smidswegje.

Oudjaar, brommers mochten de hele dag zonder knalpijp rijden. De bakkersjongen wierp geregeld zijn bakfiets met brood in de struiken om rotjes af te steken. Om daarna broden uit de struiken op te rapen en verder te gaan. Opblijven, spelletjes, kasje 6, rafelen, slabberjan, tegen twaalven de draadomroep aan, want elke huisklok liep verschillend.

Gelukkig nieuwjaar! Keer op keer op keer op keer.

En elk nieuw jaar ging Serooskerke er net iets anders uit zien. De klok bleef onverstoord hetzelfde klinken. Behalve dan als de klepel was ingeget.

Tegen de paar straten aan werden nieuwe wijken gebouwd. 'Die woont in de nieuwe wijk, dat is import'. Zo werd het genoemd en, ben ik bang, ook gevoeld. Een status die pas ophield als er een nog nieuwere wijk bijkwam. Waarmee jij gelukkig ook wat minder import werd. Oude huizen die in de weg stonden werden gesloopt. Ratiowoningen werden gebouwd. Recht toe, recht aan, kraak noch smaak en vooral praktisch. Rationeel. Hoe zou het eruit gezien hebben als er emotiewoningen waren gebouwd?

Heel veel straten zijn er bij gekomen. Heel veel winkels zijn verdwenen. De winkelweek werd een Stroskerkse dag. Auto, telefoon, televisie: wie niet? Op een schaal en in een vorm die destijds niemand geloofd of begrepen zou hebben. Internet, smartphones en alle mogelijkheden daarvan. Serooskerke groeide groter, echt mooier werd het niet. Twee kerken werden één. En bijna direct kwam er toch weer een tweede bij. Nog altijd veel verenigingen. Muziek, voetbal, gymnastiek, volleybal, de reciteur werd toneelvereniging, biljart, paardensport, tennis.

En elk jaar: een uitvoering. Of een toernooi. Of een bijzondere wedstrijd! Koningsdag, Stroskerksdag.

31 december 2019. Vuurwerk als nooit tevoren. Gelukkig nieuwjaar! Veel gezondheid en geluk!

Maar 2020 werd heel anders. Normaal kon niet meer. Het leven werd een soort van stil gelegd. Lege wegen, thuis werken. Fietsers die bijna de sloot inreden als je ze tegemoet reed. Streng kijkend, sommigen riepen je na: afstand! Nou, een paar weken, en dan zou het weer wel overwaaien. Even geen voetbal, geen volleybal. Niet meer zingen. Maar het duurt wat langer. Nog steeds niet even simpel om de koffie, iemand de hand schudden. Kleinkinderen op afstand, opa en oma op afstand. Geen knuffel, geen zoen, want stel je voor! Concert, toneel of uitvoering? Nee.

Hoe is dat, voor ons ‘op Seroos’? Veel anders dan in de rest van Nederland? Ik denk het niet. Ook hier dezelfde nadelen, zorgen, angsten, frustraties en verlangens. Ook hier filevorming bij de milieustraat en grote drukte bij bouwmarkt en tuincentrum. Elke tuin op orde en elke woning spic en span.

Beperkingen maken ook creativiteit los. Oma van 86 leert beeldbellen en kan er geen genoeg van krijgen. Musici komen optreden voor de deur of in de tuin bij zorginstellingen. Als het niet kan zoals we zouden willen, dan doen we zoals het kan! Geen Koningsdag? Dan een K(w) oningsdag! Versier je huis, organiseer een straatbingo, de rijdende discjockey komt bij je langs, draait jouw plaatje en je krijgt ook nog een oranjebittertje aangeboden. Our house, is a very very very fine house! Op afstand, maar het voelde toch erg dichtbij. En net nu de bevrijding 75 jaar geleden was, en er een bijzondere dodenherdenking zou zijn, bleef de Dam leeg en gaf de Koning een toespraak die misschien juist daarom veel indruk maakte. In Serooskerke was ook een bijzondere herdenking. Vier mensen en een illegale fotograaf. Jammer? Natuurlijk, maar toch... Geen grootse vijf mei viering met een bevrijdingsfestival. Integendeel: we moeten juist een deel van die vrijheid inleveren.

Is het glas halfvol, of de fles halfleeg? Hoe is het, op Seroos? Ben je net dit jaar student geworden en op kamers en daar zit je dan? Je zoekt een stageplaats maar bedrijven moeten dicht, wat nu? Je wilt leren voor je examen maar is afstandsonderwijs dan wel genoeg? Je hebt een mooi horecabedrijf, welkom, maar het mag (opnieuw) niet? Toekomstplannen, dromen, in duigen en in rook?

Weten we het van elkaar? Gedeelde smart?

De klok slaat. Twaalf keer. Middernacht.

Ik wens ons toe dat we het volhouden om een beetje vrijheid in te leveren, dat we uitzicht mogen zien. Zodat we volgend jaar weer ongehinderd kunnen juichen als Seroos scoort. Dat we handen mogen schudden, een high five, een boks. Weer ongemaskerd rond kunnen lopen. Uitvoeringen, optredens, concerten kunnen bezoeken. Een Koningsdag als nooit tevoren. Studeren, leven, werken zoals het bedoeld is. In alle vrijheid, die we dan samen bereikt hebben. Gelukkig nieuwjaar!

Jeugdfonds Sport & Cultuur Zeeland

Altijd al willen voetballen, drummen, turnen, leren zwemmen, streetdance, gitaar spelen, judoën of willen stralen in de spotlights? Mee kunnen doen aan sportieve en culturele activiteiten is belangrijk. Als geld voor jou een belemmering is, kunnen we je helpen.

Het Jeugdfonds Sport & Cultuur Zeeland helpt je om je dromen te verwesenlijken!

Ben je jonger dan 19 jaar en wil je graag voetballen, muziekles, turnen, streetdance, judo of aan theater doen? Het Jeugdfonds Sport & Cultuur betaalt jouw contributie of het lesgeld en eventueel de spullen zoals sportkleding, dansschoenen of de huur van een instrument.

HOE WERKT HET?

De aanvraag voor het Jeugdfonds kan alleen gedaan worden door een intermediair. Welzijn Veere heeft twee intermediairs. Beiden kun je bereiken via 0118 583687. Voor sport vraag je naar René Ouwerkerk (of je mailt naar: r.ouwerkerk@welzijnveere.nl). En voor cultuur vraag je naar Joke Damen (of stuur een mail naar j.damen@welzijnveere.nl).

Ben je ouder dan 18 en heb je financiële hulp nodig om te kunnen meedoen? Voor jou is er het Fonds Cultuur, Sport en Onderwijs en ook daarvoor kun je terecht bij onze intermediairs!

Wil je eerst meer weten over het Jeugdfonds Sport en Cultuur Zeeland? Kijk dan op www.jeugdfondssportencultuur.nl. En ben je benieuwd naar wat wij nog meer voor je kunnen betekenen? Kijk op www.welzijnveere.nl.

welzijn veere

Op weg naar Serooskerke 2.0 deel X

In de gemeenteraadsvergaderingen van 11 en 12 november werden de plannen van het college voor zwembad De Goudvijver, het verenigingsgebouw De Zandput en Serooskerke Oost besproken en goedgekeurd! Dat betekent dat de gemeenteraad "ja" heeft gezegd tegen die plannen. We kunnen er nu dus wel van uitgaan dat de plannen definitief worden uitgewerkt en gerealiseerd.

Dat wordt dus een (online) gesprek met Angelique Remijn en Daphne Haaze met een positieve insteek. Daphne gaat de Serooskerkse kar trekken en Angelique krijgt een meer coördinerende en sturende rol bij de realisatie van de multifunctionele accommodaties in de vier kernen van de eerste fase.

Hieronder volgt het verslag van ons gesprek:

De Zandput

De dorpsraad ging ervan uit dat de nieuwbouw of renovatie van het verenigingsgebouw De Zandput in de tweede fase ter hand zou worden genomen. Maar Angelique en Daphne melden dat dit nog niet vast staat. Er is nog een kans dat De Zandput in de eerste fase (tot 2025) wordt aangepakt.

De Goudvijver

Het zwembad zal nog één seizoen in de huidige staat worden gebruikt. In oktober 2021 start de renovatie, tenzij er nog onverwachte kinken in de kabel optreden. Er is inmiddels een adviseur gecontracteerd die is begonnen met het opsteltraject van een Programma Van Eisen. Als dit klaar is, zal dit samen met het ontwerp worden voorgelegd aan het college ter goedkeuring. Het moet ook voldoen aan de BENG-norm (Bijna Energie Neutraal Gebouw). Zodra er een ontwerp op papier staat wordt er een inloopavond georganiseerd.

Serooskerke Oost

Het archeologisch onderzoek is nog niet afgerond. Er volgen nog een paar opgravingen.

De plaats van de 20 te bouwen woningen staat in feite vast. Die worden gebouwd parallel aan de Bisschopstraat . Het worden koopwoningen. De gemeente verkent de mogelijkheden van betaalbare woningen. Het worden allemaal levensloop bestendige woningen, die, benadrukkken Angelique en Daphne, je niet moet verwarringen met seniorenwoningen. Ook jongeren komen in aanmerking om deze woningen te kopen. Tiny houses zullen er niet worden gebouwd. Er komt een globaal eerste bestemmingsplan waarbij de werkgroepen ook zullen worden betrokken. Men streeft ernaar om in het tweede kwartaal van volgend jaar een intentieovereenkomst te sluiten met gegadigden zoals bijvoorbeeld 's Heeren Loo en Zorgstroom. Deze twee stichtingen hebben plannen voor in totaal 90 tot 120 éénpersoons eenheden! Dit om de

kwalitatief goede en betaalbare zorg te kunnen leveren. Dat betekent dat Serooskerke Oost, als alles doorgaat, al voor een groot gedeelte bebouwd is!

De ontsluiting vindt ongetwijfeld vanuit de richting van het tankstation plaats. De tunnel blokkeert een ontsluiting naar het noorden. Vanuit de Poortstraat mag er geen sluiproute ontstaan.

De school

Het bestuur van De Primas Scholengroep gaat een visie formuleren: wat voor soort school wordt de nieuwe school en wordt het een regioschool? Kinder Opvang Walcheren zal ook een plaats moeten krijgen. De gemeente faciliteert.

Daphne Haaze

Angelique Remijn

De Woongaard in ontwikkeling

Waar staan we nu met het project?

De Woongaard is in ontwikkeling. 23 Huishoudens hebben zich ingeschreven en doen mee met het project. Op dit moment zijn van de 25 woningen er dus nog 2 beschikbaar. Hierbij gaat het om de ruime hoekwoningen, speciaal geschikt voor gezinnen.

Ons duurzame woonproject krijgt daarnaast ook steeds meer aandacht. Zo mochten we onlangs een gastles geven aan leerlingen van het CSW over het duurzame, nieuwe wonen van de toekomst. Dit werd zeer leuk ontvangen door zowel de leerlingen als leraren, maar zeker ook door onze eigen gastdocenten!

Meer weten over het duurzame woonproject De Woongaard en de beschikbare woningen? Kijk voor meer informatie op de website: www.dewoongaard.info

Uit het oude Brandspuithuis

Dankzij leefbaarheidsbijdrage Gemeente Veere zit het oude Brandspuithuis in de lift!

De PZC meldde het al, Het oude Brandspuithuis gaat de gedeeltelijke lock down, als gevolg van Corona, benutten door te starten met het aanbrengen van een lift en een carport.

De lift was eigenlijk al langer een grote wens, niet alleen voor onze bezoekers met een beperking maar ook een paar vrijwilligers worden een dagje ouder en het zou jammer zijn als ze hun verhaal en bijzondere ervaringen niet meer konden delen bij de expositie op de verdieping.

Sinds de opening in april 2015 heeft het bestuur financiële middelen van o.a. de Rabo clubkascampagne en het RABO noodfonds gereserveerd en nu de Gemeente Veere ons steunt met een bijdrage uit "Reserve leefbaarheid", kunnen de plannen gerealiseerd worden. We zijn er bijzonder blij mee!!

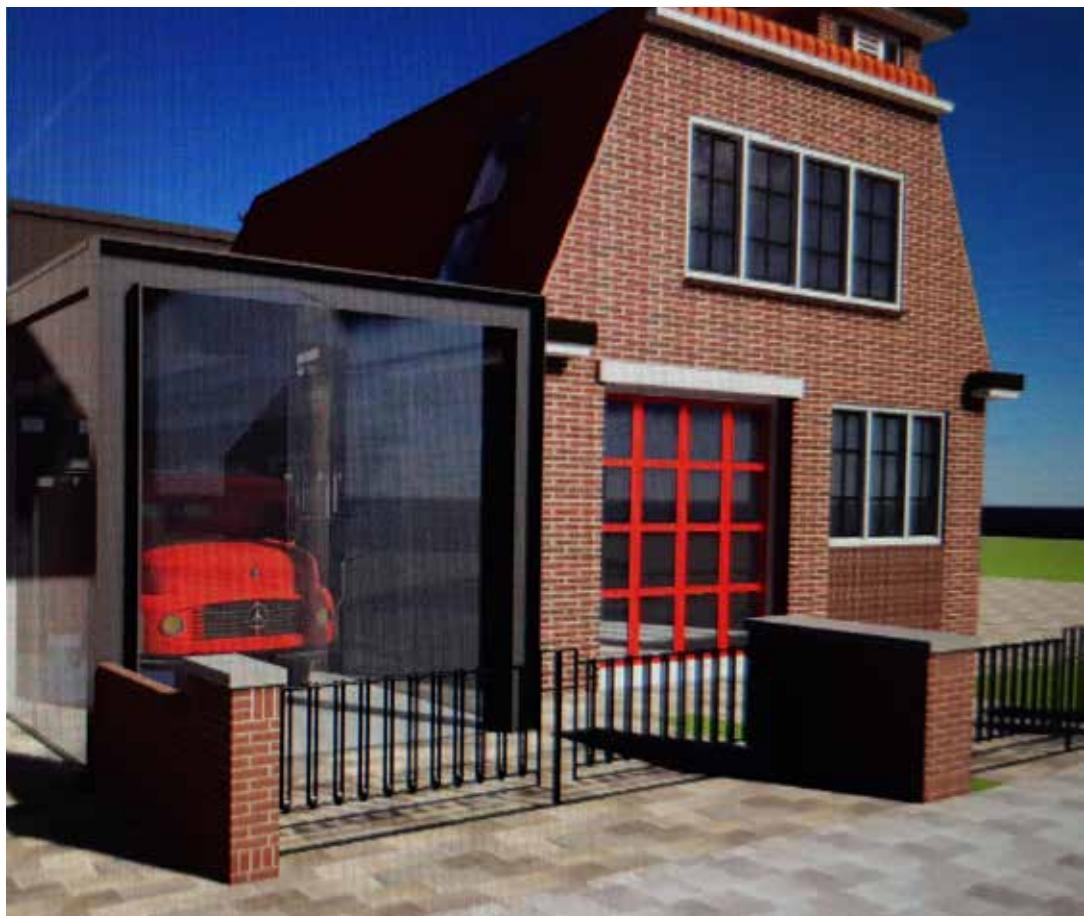
Natuurlijk gaat een lift ten koste van expositeruimte maar door de realisatie van een andere wens, het overkappen van de ruimte tussen Het oude Brandspuithuis en Drukkerij Van Keulen, wordt dat weer opgelost. In eigen beheer nemen de vrijwilligers de fundering, de vloer en later de afwerking en inrichting voor hun rekening.

De opbouw, een ontwerp van de Architecten Roos en Ros, is in voorbereiding bij de dorpsgenoten Henk Meijers en Willem den Herder van Werven-hove.

We hopen volgend jaar ons 6 jarig bestaan te vieren met (naast de vaste tentoonstellingen over Goud, Rood en Rouw) een extra expositie in samenwerking met b.v. de Kunst en Cultuurroute Midden Walcheren.

Natuurlijk willen we volgend jaar ook weer graag gezellig, muzikaal afsluiten, heeft u daar een leuke invulling voor? We houden ons aanbevolen!

Namens het bestuur en vrijwilligers wens ik u gezondheid en een mooie start van 2021!

Hebt u hulp nodig?

Aarzel niet een beroep te doen op mede bewoners. Er zijn veel mensen die hulp aangeboden hebben! Bel de burenhulp coördinator: 06 137 429 96.

Volgende Waker

Het volgende nummer van de Serooskerkse Waker verschijnt in april 2021. Kopij hiervoor graag vóór 29 maart inleveren. Reacties die te laat zijn kunnen helaas niet meer worden geplaatst. Anonieme reacties worden niet geplaatst. De redactie behoudt zich het recht voor om artikelen te weigeren en/of aan te passen. Bijdragen voor de Serooskerkse Waker alstublieft opslaan in WORD. Afbeeldingen graag in JPG-formaat. Foto's en artikelen bij voorkeur los van elkaar digitaal aanleveren.

Wijzigingen in adres of tenaamstelling graag doorgeven aan de penningmeester

Zandput kalender

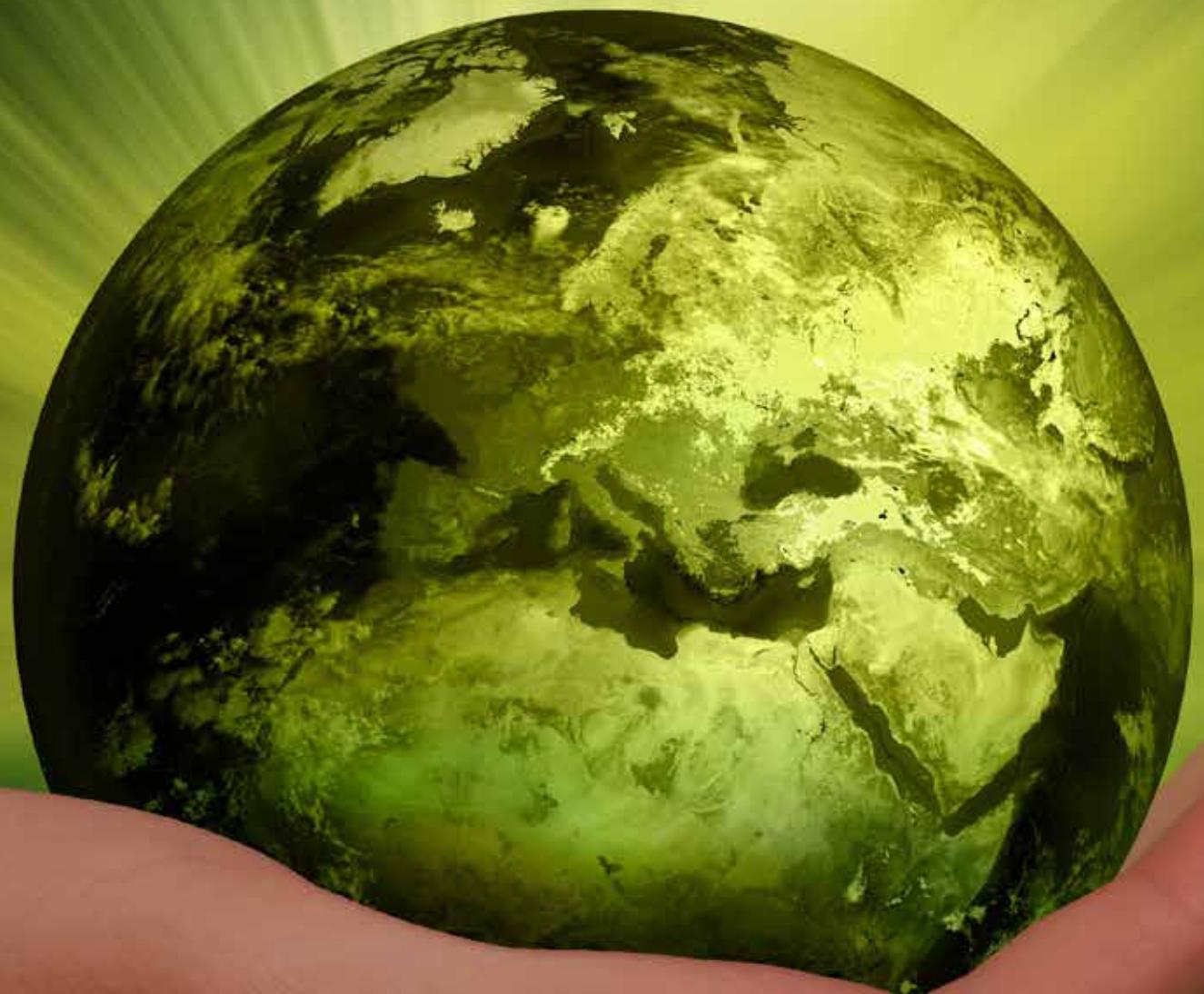

Wist u dat...

- de komende zomer de bloembakken weer op het Muntplein zullen staan?
- het €125,- kost om een hele zomer uitzicht op één bak vol bloemen aan de lantaarnpaal bij je huis, te hebben?
- de vergunning voor het plaatsen van een bank bij de Herdershof is aangevraagd bij de gemeente? (in enkelvoud)
- wij in mei een ledenvergadering hopen te kunnen beleggen?
- als u uit de Kievitshoekweg komt fietsen naar het dorp, u op de borden moet letten om het juiste pad te kunnen kiezen?
- sommige ‘lieve’ jongens in Seroos zich vervelen, rotzooi schoppen en daarop moeten worden aangesproken?
- veel Serooskerkenaren er de moed inhouden, elkaar de ruimte geven en een lichtje opsteken, mede dankzij Platform Welzijn Seroos?
- er volop bedrijvigheid heerst aan de Noordweg?

 /serooskerkewalcheren

Wij wensen u een gezond en duurzaam nieuw jaar toe!